

številka 2 | september • 2021

Vincencijeva pot

Glasilo Vincencijanske družine

15 LET

VINCENCIJEVE POTI

Bog in matematika

Pismo generalnega superiorja

Plaketa MOL za delo z brezdomci

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktorica: Irena Švab Kavčič

Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj

Direktor: dr. Peter Žakelj CM; Naslov: Miren 216, 5291 Miren.

T: 05/398-43-00; G: 040 226 884; peter.zakelj@drustvo-vzd.si
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 01/562-90-10,

hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš — Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.

Direktorica: Snežana Golob

Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400

dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si,

www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Irma Makše

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50,

ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE

DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Andreja Ličen

Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 040/244-657; andreja.licen@drustvo-vzd.si, info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 031/503-011,

mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Odgovorna oseba: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.

Telefon: 041/723-691,

franc.rataj@gmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana.

Telefon: 01/231-56-08,

ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324,

tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Čas nam prinaša nove naloge

Miha Lokovšek

Spoštovani dragi Vincencijevi!

V letošnjem letu se s hvaležnostjo veselimo 15 let izhajanja Vincencijeve poti in s tem bogatenja prizadevanj Vincencijanske družine. Ko sem bil še kot študent povabljen k soustvarjanju tega glasila v povsem oblikovnem in logističnem smislu, se ob izredno bogatem in pomenljivem poslanstvu vseh nas Vincencijevih sploh nisem dovolj zavedal njegovega globljega pomena. Skozi ves ta čas spoznavam, kako načrtuje in vrednoti prehojeno pot vseh vej naše VD in se vedno znova nestrpno veseli cilja, ki nam je vsem skupen, po katerem pa sega vsak v svojem kraju, ob priložnostih, ki so mu dane, in s pomočjo ljudi, ki so mu zaupani.

Čeprav sem ves ta čas vpet v povsem »plastičen nivo« ustvarjanja nove številke, se ob koncu vsake vedno znova hvaležen zavem, da se za dejavnostjo v duhu poslanstva sv. Vincencija skriva neizmerna skrb. Tako imamo naše lazariste, ki z očetovsko vnemo bdijo in v luči vere usmerjajo sleherni korak na tej poti, sestre usmiljenke, ki z ljubeznijo, duhovno podporo in večkrat konkretno spodbudo dvigujejo kvišku ob vsakem našem izzivu, ter Marijine sestre, katerih neusahljiva duhovnost je še kako zakoreninjena v sv. Vincenciju in v materi Brandis, ki nas – enako kot naš duhovni oče – uči »ljubiti Boga v potu svojega obraza in z delom svojih rok«. Le tako lahko hvaležni za vse našeto skušamo nadaljevati naša prizadevanja tudi v vseh relativno mladih vejah Vincencijanske družine naše domovine.

Res je, da živimo v času, ki je precej drugačen od tistega, v katerem je začela izhajati naša revija, v času, ki ni preveč spodbuden in je ob različnih omejitvah pandemije poln priložnosti za omagovanje. Ne smemo pa pozabiti na razmere, s katerimi je bil zaznamovan sv. Vincencij, na nemogoče situacije, ki jih je s toliko večjo vnemo nesebično premagoval. Generalni superior g. Tomaž Mavrič nas ob dejstvu, da je sv. Vincencij napisal več kot 30 tisoč pisem, opomni, da so osebna srečanja tako s posamezniki kot skupinami še kako pomembna. Zato naj bo čas, v katerem živimo, z vso informacijsko tehnologijo, ki nam je na razpolago, le v blagoslov in priložnost, še posebno v septembru, mesecu sv. Vincencija, da dosežemo drug drugega, se ga razveselimo ter neomajno nadaljujemo nam zaupano poslanstvo. Nenazadnje je tudi Slomšek, ko je povabil lazariste k Sv. Jožefu nad Celjem, spodbudil: »Usoden čas nam je prinesel nove naloge ...«

Iskreno voščilo in neizmerna hvaležnost vam vsem, ki se trudite v izpolnjevanju poslanstva svetega Vincencija!

V tej številki lahko preberete:

- 2** Bog in matematika
- 8** Začetek misijona v Vlari leta 2020
- 12** Ne boj se svetosti ...
Vrhovni kapitelj Marijinih sester
- 18** Dom za prostovoljce
- 20** Sestre jubilantke v Domu sv. Katarine v Mengšu
- 24** Bog nas spremlja na vsakem koraku
- 32** Navdihujoče zgodbe
- 35** Hvaležna, da sem del študentske skupine ŠDV
- 37** Nihče ne gre skozi življenje brez preizkušnje
- 43** Pogovor z vrhovno predstojnico Marijinih sester s. Kristino Rihar
- 48** Svetost v Cerkvi

Revija Vincencijeva pot

Letnik XV, šte. 2

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Franč Rataj CM

Lektoriranje:

Celjska Mohorjeva družba

Oblikovanje in prelom:

**Uroš Čanžek s.p. fotografiranje
porok in grafično oblikovanje**

Izdaja:

za Vincencijansko družino – Dom sv.

Jožef, Celje

Tisk: **Atelje 64, d. o. o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

arhiv Mestne občine Ljubljana

Število izvodov: **900**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo

**Vincencijeva pot, pišite na naslov
uredništva ali pokličite na zgoraj
zapisano telefonsko številko.**

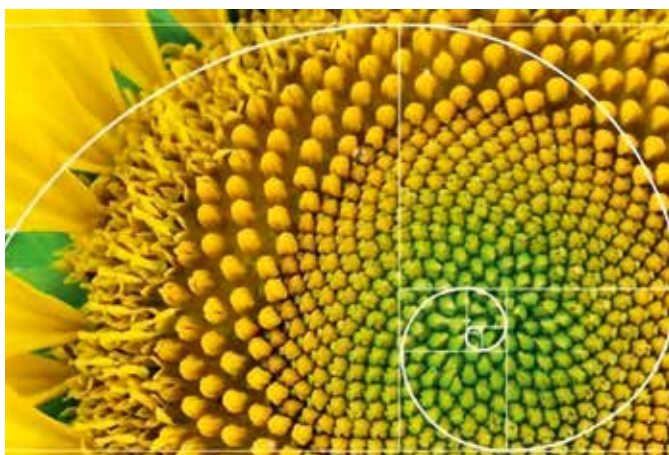

Bog in matematika

Katja Albreht

Matematika je jezik, s katerim je Bog zapisal svet. Tako je dolgo nazaj izjavil Galileo Galilei. In to je še kako res. Vsi fizikalni zakoni narave so zapisani kot matematične enačbe, rastline rastejo po različnih simetrijah, ki izhajajo iz geometrije ali pa teorije števil. Semena sončnice se denimo vrtnčijo v dveh družinah, pri čemer je v eni 34 spiralnih zavojev, v drugi pa 55 zavojev, kar je ena od Fermatovih spiral, tj. poseben primer ravninske krivulje. Matematike pa ne manjka niti v živalskem svetu. Leonardo Fibonacci je pri opisu rasti določenega števila zajcev opisal zaporedje, ki ga danes poznamo kot Fibonaccijevo zaporedje. Števila v tem zaporedju opisujejo število parov zajcev po n mesecih, če upoštevamo nekaj idealiziranih predpostavk. Kasneje pa so matematiki odkrili še to, da razmerje med dvema zaporednima členoma Fibonaccijevega zaporedja konvergira (se vedno bolj približuje) številu zlatega reza.

Ko sem v prvem letniku gimnazije opazovala slike sončnic s Fermatovimi spiralami, človeških delov telesa, ki so si med sabo v razmerju zlatega reza, človeškega ušesa in raznih školjk, ki se zvijajo po spirali Fibonaccijevega zaporedja, sem v srcu začutila neko posebno srečo. Tako popolno je vse to. Tako lepo. Pri študiju je bilo takih lepot

Fibonaccievo zaporedje v naravi

še več. Eden od naših profesorjev, Andrej Bauer, je na TedX predaval o kompleksnih ničlah polinomov s samimi enicami za koeficiente, kot je $p(x) = 1 + x + x^2 + x^3$. Vsi, ki ste obiskovali srednje šole in gimnazije, se mogoče še spomnite, kaj so polinomi, kaj ničle polinomov in kaj so kompleksna števila. Morda se tudi spomnite občutkov, ko ste računali izraze in enačbe z vsemi tistimi x -i ter ko ste iskali ničle polinomov s Hornerjevim algoritmom, za katerega ste poznali recept iskanja, kaj in kako pa vas mogoče niti ni pretirano zanimalo. In kompleksna števila, ki se jih riše v nek čuden koordinatni sistem, s katerimi kar nekako čudno lahko korenimo -1 in kjer se je spet treba naučiti preveč nekih formul. Zakaj bi potem nekdo to združeval in o tem predaval na TedX? Zato, ker je to ena vizualno najlepših slik, ki se skrivajo za ne ravno tako preprosto matematiko.

Zakaj sploh pišem o tem in kje je tukaj Bog? Sem študentka matematike. Če bo vse šlo tako, kot mora, bom čez eno leto magistra profesorica matematike in bom na eni od slovenskih gimnazij dijakom razlagala o polinomih in kompleksnih številih. Eden od mojih ciljev je približati matematiko mladim. Ne zato, ker jo imam jaz rada, ampak zato, ker vem, kako zelo vpliva na celosten miselni razvoj človeka in kako zelo je uporabna v današnjem svetu tehnologije. Da pa sem sploh začela pot proti temu cilju, sem se morala vpisati na Fakulteto za matematiko in fiziko na smer Pedagoška matematika. In nikoli prej, niti na Škofijski klasični gimnaziji, kamor sem hodila pred tem, nisem spoznala Božje veličine tako, kot jo spoznavam pri študiju. Nisem si mogla predstavljati, kako mi lahko študij matematike razširi oči in srce za Boga. Začne se pri majhnih lepotah, o katerih sem pisala na začetku. Vsa ta popolna razmerja in vzorci v naravi. Ljudje smo si med seboj tako različni, pa nas vseeno bolj ali manj vse definira razmerje zlatega reza. Nadaljuje pa se z iskanjem v globino. Osnovnošolska in srednješolska matematika veliko ljudem predstavlja duhamorno premetavanje enačb in izrazov brez kakšnega pomembnega cilja, kot sta slikanje pri likovni ali telovadba pri športni vzgoji. Ko pa smo začeli pri študiju iskati globlje, kopati, brskati, smo prišli do povsem novega vesolja. Matematika je pred našimi očmi dobesedno eksplodirala na prafaktorje. Toliko različnih področij matematike, ki pa med sabo ne bi mogla biti bolj povezana. Red v neredu. Poleg matematike smo imeli priložnost izkusiti tudi malo fizike in astronomije. Ko začneš spoznavati, kako majhno je naše osončje, še več, kako majhna je naša galaksija v primerjavi s celotnim vesoljem, ki pravzaprav

nima meja, a se vedno bolj širi, dojameš, kako si majhen. Kako majhen je tvoj korak v primerjavi z razdaljami med zvezdami.

Nisem si mogla predstavljati, kako mi lahko študij matematike razširi oči in srce za Boga.

A hkrati dojameš, kako si velik. Kako si velik, da si zmožen spoznavati in procesirati ne samo zakone sveta, ampak zakone vesolja. Zakone zvezd, ki so pravzaprav že ugasnile, pa jih ponoči še vedno vidimo, ker so tako izjemno daleč. Ko spoznaš, kako pomemben si, ker se je vse razvilo iz vodika. Enega navadnega preprostega vodika. In tu si danes in bereš tale moj poskus navduševanja nad tem, kako smo hkrati tako posebni, a tudi tako majhni. In ob vsakem takem novem spoznanju lahko samo slavim Boga. Naša narava je tako lepa in popolna. Matematika, ki je opazna navzven, a je pravzaprav samo eno veliko veselje v naših glavah, je tako popolna v svoji različnosti. In vse to se je razvilo iz enega navadnega preprostega vodika, ki bi bil še vedno vodik, če Bog ne bi bil Ljubezen in bi ne želel ustvariti življenja. Zato smo zdaj pred njim. Tako majhni, a tako posebni, da je posebej za nas načrtno našo pot.

Pisala naj bi o Bogu in matematiki. Rada pa vam bi položila na srce, da tako, kot jaz spoznavam Boga skozi matematiko, vi spoznavate Boga preko tistega, kar počnete. Bog iz znanosti ni izvzet, ravno nasprotno. Prav širina znanosti nam najboljše kaže, kako poseben svet je ustvaril Bog. In ko spoznavamo svet, v katerem živimo, spoznavamo Božje stvarstvo. ■

Generalovo pismo – PRAZNIK SV. VINCENCIJA PAVELKEGA

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, 15. september 2021

Vsem članom vincencijanske družine.
Dragi bratje in sestre! Milost in mir
Gospoda Jezusa Kristusa naj bosta
vedno z nami!

Mesec september imenujemo Vincencijev mesec, ker se člani Vincencijanske družine po vsem svetu pripravljamo na skupno obhajanje praznika sv. Vincencija Pavelskega. Pri tem so nam v pomoč lepota evharistije, lepo pripravljena liturgija, bogastvo Božje besede in druga molitvena srečanja. To povezuje vse veje Vincencijanske družine v določeni župniji, mestu, regiji ali državi. Praznovanje pripravljamo tudi s konkretnimi dejanji duhovnih in telesnih del usmiljenja do naših gospodov in gospodarjev.

Iskreno se zahvalim in voščim vsaki veji Vincencijanske družine za neverjetno ustvarjalnost in zavzetost za služenje, kar zvesto opravljate od začetka pandemije do danes in tako lajšate trpljenje, ki ga prinaša v svet COVID-19, kjer so ubogi najbolj ranljivi in vedno najhuje prizadeti. Upamo in molimo, da je najhujše glede pandemije za nami, čeprav je to v nekaterih deželah bolj resnično kot v drugih. Vendar še vedno živimo v negotovosti, saj ne vemo, kaj nas čaka jutri.

Iz dneva v dan se učimo bolje uporabljati vsa sredstva za medsebojno povezanost in

sodelovanje. Vendar pa vedno čutimo potrebo po osebnem srečanju, po skupnih srečanjih in druženjih, kot je to bilo pred začetkom pandemije. Po doživljanju te dolgotrajne izoliranosti, oddaljenosti in prepovedi srečevanj, je naša srčna želja po osebnih srečanjih in druženjih toliko večja.

Čeprav je Vincencij napisal nad 30.000 pisem, kar je bil takrat bistveni način komuniciranja, so bili njegovi dnevi polni srečanj s posamezniki in skupinami; ob tem je visoko cenil ponovitev premišljevanj in konferenc, kar je povezovalo sobrate in sestre.

Ko govorim o povezanosti, želim poudariti tri področja, o katerih sem govoril že v preteklosti. Zelo veliko je že bilo narejenega, vendar nam ostaja še veliko dela, da bi dosegli cilj, ki smo si ga zastavili na teh področjih. To tokrat zopet omenjam, v iskrenem prepričanju, da bomo cilje, ki smo si jih zastavili, dosegli z večjo medsebojno povezanostjo in sodelovanjem. To so cilji za določena področja, ostala bodo sledila tako rekoč sama po sebi. Če bo temu tako, bo ob novi ideji, ki se je bomo v prihodnje lotili skupaj, lažje zblížati vseh 160 vej.

1. Mednarodni svet Vincencijanske družine v vseh 162 državah, kjer je VD navzoča

Urad Vincencijanske družine (VFO) si zelo prizadeva, da bi dosegli naslednji cilj: do leta

2022 naj bi imela vsaka od 162 držav svoj Narodni svet VD.

Kdo naj bo v Narodnem svetu? Predstavniki vseh vej Vincencijanske družine v državi. Nobena skupina ne sme biti izpuščena, naj bo majhna ali velika; vsaka se naj počuti kot del iste družine. Če je država velika, se lahko osnujejo regionalni sveti VD, ali v velikih mestih tudi krajevni sveti, kot je to že v nekaterih državah. Vendar morajo biti vsi ti med seboj povezani pod vodstvom narodnega sveta.

Obračam se na skupine v državi, regiji ali mestu, ki že dalj časa obstajajo in imajo več izkušenj kot druge, da se povežejo različni predstavniki vincencijanskih družin. Tisti, ki že imajo izkušnje, naj povabijo ostale skupine in ustanovijo svet, v katerem bo imela vsaka veja svoje mesto. Potem naj skupaj načrtujejo različne podvige in se med letom srečujejo. Spodbujam narodni svet, da večkrat letno načrtuje srečanja, da boste tako razvili in okrepili medsebojno sodelovanje in večjo povezanost Vincencijanske družine.

Vincencij je zelo poudarjal pomen sodelovanja pri zamislih, ki jih imajo drugi in so v sozvočju z namenom Misijonske družbe. Seveda je ob tem predvideval tudi predsodke, ki bi jih lahko

imeli nekateri člani: »Nekateri v Družbi bi mogli reči: 'Gospod, jaz sem tukaj za evangelizacijo ubogih, vi pa želite, da delam v semeniščih.« (1) ... »Prav je, da tako delamo, gospod, a zakaj naj bi služili hčeram krščanske ljubezni?« (2)... »Ti najdenčki, zakaj se obremenjevati z najdenčki? Ali nimamo že dovolj dela?« (3) Vincencij pravi, da so tisti, ki bi se branili takšnega dela in sodelovanja, »ljudje ozkega obzorja, ki nimajo vizije in so brez načrtov za določene okoliščine, pred katerimi se zapirajo, da tako rečem, ostajajo na enem mestu; ne marajo zapustiti svojega in če jim pokažeš nekaj zunaj njihovega pogleda, da bi vsaj spregledali, se takoj obrnejo nazaj k svojemu, kot se povleče polž v svojo hišico.« (4)

Povabim vas, da naredite, kar je mogoče, da srečanja, načrtovanja in spodbude ne bodo omejeni le na dve ali tri veje ali le na določeno državo, regijo ali mesto, temveč naj vključujejo vse veje Vincencijanske družine. Ko enkrat ena ali druga veja pride z določenim predlogom in povabi k sodelovanju ostale veje, ji bodo te prav gotovo sledile.

2. Odgovor na naravne katastrofe, vojne in druge nesreče, ki ga daje celotna Vincencijanska družina.

V Vincencijanski družini moramo priti do nekega sistema na mednarodni, narodni, regijski in krajevni ravni, da bi na naravne katastrofe, vojne in druge nesreče odgovorili

učinkovito, kot zmoremo. Seveda ne kot posamezna veja, temveč skupaj kot celotna Vincencijanska družina. V tej smeri smo že začeli razmišljati in delovati v okviru *Izvršnega odbora Vincencijanske družine (VFEC)*.

Minulo leto smo skupaj, kot ena mednarodna družina, pomagali prizadetim od COVID-a 19, kakor tudi ob tragični eksploziji v Bejrutu. Izvršni odbor (VFEC) je v sodelovanju s svetom Zveze VD za brezdomce (FHA) organiziral kampanjo za pomoč tisočem brezdomcem v glavnem mestu Libanona. Pomoč so dobili preko narodnega sveta VD v Libanonu. Koordinator za to je bil njihov narodni predsednik.

Leta 1649 je Marseilles prizadela kuga. Ko je Vincencij izvedel, da je umrl g. Brunet in njegov laiški pomočnik de la Coste, je na krizo hitro odgovoril s pismom Antonu Portailu: *»Vojvodinja d'Aguillon je obljubila poslati pet tisoč liver ... Če potrebujete več denarja, mi sporočite; nekaj ga lahko pošljemo takoj, če pa je potrebno, bomo prodali križe in kelihe, da vam bomo pomagali.«* (5)

Z ustanovitvijo in okrepitvijo narodnih svetov Vincencijanske družine v vseh 162 državah, kjer smo že navzoči, bomo imeli na terenu ekipe za sodelovanje na mednarodni ravni, ki bodo tako postale tista moč, na katero bodo lahko računali ubogi v svetu. Vsaka

posamezna veja, naj bo majhna ali velika, ima svojo neprecenljivo vrednost v tem čudovitem mozaiku VD.

3. Zveza Vincencijanske družine za brezdomce (FHA) in projekt Trinajst hiš

Zveza Vincencijanske družine za brezdomce je s projektom Trinajst hiš pobuda na področju dobrodelnosti. Povezuje celotno VD in jo je potrebno tako priporočati ter razširjati, da bo dosegla srce slehernega člana za sodelovanje. Kampanja Trinajst hiš je naš edinstveni projekt. Zato ga je treba pospeševati in razširiti med vse člane Vincencijanske družine v 162 državah, tako da nobena veja ne bo ostala nedejavna. V vseh kottičkih sveta, kjer služimo, naj pri tem projektu dejavno sodelujejo.

Doslej se je v projekt Trinajst hiš aktivno vključilo 44 vej VD. Navzoča je torej v 44 državah. Zgrajenih je bilo 1826 hiš. Pomoči je bilo deležnih 6628 ljudi. Upali smo, da bo do lanskega praznika sv. Vincencija še veliko več združenj in vej, ki bodo v tej kampanji aktivno delovale na en ali drugi način, vendar naš cilj ni bil dosežen. Pred nami je torej še dolga pot.

Po svetu močno narašča število ljudi, ki živijo na ulici ali tudi drugače na pragu revščine; tu so begunci, ki so morali zapustiti svoje domove

in živijo v skrajno nezdravih razmerah, kakor tudi ljudje, ki jih je po vsem svetu prizadel Covid-19. Potrebe so neizmerne in usklajen odgovor na to je bolj potreben, kot je bil kdaj koli prej.

Sedanji čas nas spominja na stanje, ki ga je doživljal Vincencij med »Frondo« (državljanska vojna), ko je za pomoč pregnanim ljudem organiziral misijonarje, posameznike in druge cerkvene skupine. Sobratom na Poljsko je pisal: »Okrog 800 begunskih deklet je dobilo streho v privatnih hišah, kjer zanje skrbijo in jih poučujejo. Si lahko predstavljate, koliko hudega bi se zgodilo, če bi bile prepuščene ulici! Veni hiši v predmestju Pariza, v Saint-Denis, jih živi sto. Na podoben način bomo rešili redovnice s podeželja, ki jih je vojska razgnala in pregnala v Pariz. Nekatere so na ulici, druge živijo v čudnem neredu, nekatere so pri sorodnikih. Ker so razpršene povsod in v nevarnosti, jih želimo nastaniti v samostanu, pod vodstvom Hčera sv. Marije. To delo bo Bogu gotovo všeč!« (6)

Kot sem napisal v prejšnjem pismu, moramo čim prej priti do zaključka, da do brezdomstva ne smemo pristopati individualno, po eni osebi ali po eni sami veji, temveč kot Vincencijanska družina na krajevni, narodni in mednarodni ravni. Vsaka veja lahko s svojo zgodovino v služenju brezdomcem, s svojim izkustvom, znanjem in s sredstvi učinkovito sodeluje pri vzpostavljanju dejanske pomoči ubogim.

Zaradi tega želim povabiti tiste veje VD, ki tega še niso storile, da postanejo aktivne sodelavke v projektu za brezdomce in stopijo v stik s članico koordinacijskega odbora, gospo Yasmine Cajuste, pha.info@famvin.org, ki vam bo poslala potrebna pojasnila in informacije. Obiščete lahko tudi njihovo spletno stran: vfhomelessalliance.org.

Vsakemu članu vincencijanske družine po svetu – v najširšem pomenu besede – želim veliko milosti ob prazniku svetega Vincencija. Brezmadežna Devica Marija s čudodelno svetinjo, vsi naši sveti, blaženi in častitljivi Božji služabniki Vincencijanske družine naj posredujejo za nas in nas navdihujejo na poti širjenja krščanske ljubezni po vsem svetu!

Vaš brat v sv. Vincenciju

Tomaž Mavrič CM

generalni superior

OPOMBE:

¹ Vincent de Paul, Pisma, konference, dokumenti, Namen Misijonske družbe. – Označeno s kraticami CCD, XII, 75.

² CCD, 76.

³ CCD, 78.

⁴ CCD, 81.

⁵ CCD III, 465–466 L.

⁶ CCD IV, 399; 11 junij 1652.

Začetek misijona v Vlari leta 2020

s. Mira Berisha HKL in s. Afërdita Koliqi HKL

Albanska pokrajina sester usmiljenk svetega Vincencija Pavelskega se je pogumno odzvala na klic naših zborov z geslom *Efata – odpri se* in je 1. oktobra 2020 poslala dve sestri na nov misijon v Vlari na jugu Albanije. To sta sestri Mira Berisha in Afërdita Koliqi. Začetek misijona se je dogajal v času pandemije COVID-19, ki je omejil ne samo nas, ampak ves svet; naše služenje ljudem je bilo zato okrnjeno, da pa bi ga kljub temu lahko nadaljevale, smo se pogumno podale na pot ob upoštevanju in spoštovanju določenih epidemioloških ukrepov.

Zgodovina mesta

Vlora (Vlorë) je obalno mesto na jugozahodu Albanije, za Dračem drugo največje pristaniško mesto v Albaniji ob Jadranskem in Jonskem morju in ima 188.922 prebivalcev. V tem mestu je bila 28. novembra 1912 razglašena deklaracija o neodvisnosti Albanije. V času njegovega nastanka v 4. stoletju po Kristusu se je imenovalo Aulona in je bilo stalno naseljeno približno 26 stoletij. Prebivalstvo je versko neopredeljeno, tradicionalno ga sestavljajo muslimani, pravoslavni in majhno število katoličanov. Ti zadnji nosijo tudi zunanje znake svoje pripadnosti katoliški veri, kot so križi, rožni venci, Marijine podobe, in to v avtomobilih, trgovinah, na klinikah,

V cerkvici - srcu male krščanske črede

pa tudi na svojih domovih, kar nas je prepričalo, da imajo željo bolj spoznati Boga.

Nekega dne, ko sva s sestro med sprehodom ob morski obali molili rožni venec, se nama je približal mož srednjih let, naju ustavil in rekel: »Zdaj imam upanje, po vama mi je Bog dal znamenje!« Presenečeni zaradi njegovih besed sva mu obljubili, da bova molili zanj in njegovo družino. Drugi primer: ko sva šli v neko trgovino, je prodajalka nepričakovano dejala: »Ko sta vstopili v mojo trgovino, je vanjo vstopil sam Bog; prosim, pridita še, tudi če ne bosta ničesar kupili ...« Ob takih

dogodkih sva začeli razmišljati in sedaj bolj razumeva, kako pomembna je naša prisotnost in evangelizacija v tem mestu, ker ljudje na različne načine pokažejo svoje hrepenenje po Bogu.

*Zunanji videz lepega obalnega mesta
človeka prevzame, vendar ko ga
bolje spoznaš, vidiš, koliko je v njem
revščine, tako materialne kot duhovne.*

Zunanji videz lepega obalnega mesta človeka prevzame, vendar ko ga bolje spoznaš, vidiš, koliko je v njem revščine, tako materialne kot duhovne. Čedalje bolj opazava trpljenje starejših, zapuščenih in invalidov, zlorabljenih mater, otrok s kroničnimi boleznimi, ki jih država ne podpira, ogroženih žensk, ki delajo v tovarnah ali restavracijah kot sužnje po 12 ur na dan brez prostih dni in v negotovosti, ali bodo plačo prejele v celoti ali ne; tu so še številne druge vrste revščine. Presunljivi so ti pojavi sodobnega suženjstva in nasilja.

Naj navedem nekaj zgodb, ki sva jih srečali.

Marija in Liza

Rodni sestri s težko zgodovino. Prihajata iz Rrëshena na severu, sta katoličanki, po poklicu učiteljici, obe sta se poročili v Vlōri. Ena je vdova, druga ločena. Ta, ki ji je mož umrl, je imela edinega sina, bil je zelo nadarjen, uspelo se mu je vpisati na univerzo v Italiji; mati je prodala hišo, samo da bi sin lahko dokončal študij. Vendar ga ni, ker je prej umrl zaradi srčnega infarkta. Mati je tako zgubila vse, kar je imela. Postala je

Žarek veselja v temino revščine in depresije

zelo depresivna. Po sinovi smrti jo je sestra vzela k sebi. A tudi njej je sin umrl zaradi infarkta, ko je z družino živel v Italiji; na srečo ima ta sin vsaj vnuke in hčer v Tirani. Hišo je mati prav tako izgubila, ker so ji jo zaradi urejanja mesta porušili in še do zdaj ni prejela nobene odškodnine. Tako sta bili sestre primorani najeti stanovanje, za katerega gre ena pokojnina, z drugo poravnata stroške in hrano. Odkar sva ju spoznali, ju redno obiskujeva in jima predvsem priskrbiva duhovno pomoč, npr. zakramente, včasih eno od njiju peljeva k maši v cerkev, saj druga zaradi bolezenske debelosti ne more hoditi.

Vdova Agetina Duka

Agetina je mama dveh hčera, starih 16 in 18 let, zelo nadarjenih. Pred sedmimi leti ji je zaradi infarkta umrl mož. Zdaj s hčerkama živi v revni hiši, ki ni njena. Imajo eno sobo z revno kopalnico, kuhajo pa kar na hodniku. Mama dela v zasebnem

Božja bližina se razodeva po človeški...

vrtnu kot čistilka in mesečno zasluži 170 evrov. Spoznali sva jih v cerkvi, vendar so bile v začetku zelo zaprte. Ko sva jim ponudili, da jih obiščeva, je bilo posebno dekletom nerodno zaradi revščine, v kateri živijo. Mati je potem pripovedovala, kako si je morala izposoditi denar, da sta hčeri lahko spremljali pouk na daljavo. Starejša hči je bolna, sumijo, da ima tumor v glavi; krajevni škof ji je pomagal, da je mogla hoditi na kontrole k zdravniku v Tirano. Upamo, da bolezen ne bo napredovala. Po pogovoru z g. škofom sva se tudi midve zavzeli, da bi z njegovo pomočjo in s pomočjo dobrih ljudi našle neko skromno stanovanje; sedanje je namreč zelo nezdravo. Priporočili sva jim, naj v ta namen molijo k sv. Jožefu in sedaj skupaj zaupamo, da bo Božja previdnost na njegovo priprošnjo res pomagala.

Žena, žrtev trgovine z ljudmi

Še ena zgodba. Ko sva nekega dne vstopili v avtobus, naju je mlada, 37-letna gospa z nasmehom ogovorila in prosila za rožni venec. Ne da bi nama kaj povedala o sebi, je izstopila. Čez nekaj časa sva jo spet srečali pri neki restavraciji. Izrazila je veselje, da naju je ponovno srečala, a iz njenih oči je odsevalo skrito trpljenje. Dala nama je telefonsko številko, in ko sva jo po nekaj tednih obiskali v njenem stanovanju, nama je povedala, kako je bila kot 17-letna žrtev trgovine z ljudmi, a se je med potjo uspela rešiti. Vendar je domači niso več sprejeli, ker so jo imeli za prostitutko in je bila to zanje sramota. Nato jo je skupina »trafikantov« prisilila, da se je poročila z nekom iz te skupine. Ko je rodila sina, ga mož in njegovi starši niso sprejeli, češ da ni njegov in so jo spodili. Sprejele so jo

Sv. Jožef bo pomagal, da bodo s pomočjo dobrotnikov prišle do dostojnega stanovanja

neke sestre v drugem mestu, ki so imele zavetišče ob katoliški cerkvi. Tam je živela tri leta. Ko pa je njena družina ugotovila, kje je, je sklenila, da jo ubije. Ker je sestre v tistem zavetišču niso več upale zadržati, je spet odšla v neznano, lačna z otrokom in brez vsega. Končno je prispela v Vloro, kjer je morala zaradi močne slabokrvnosti skupaj s sedemletnim sinom za tri mesece v bolnišnico. Zdravniki so otroku naravnost povedali, da njegova mama ne bo preživela in da bo moral v sirotišnico. Vendar so se še trudili in res se ji je zdravje čudežno povrnilo. Da bi se preživljala, je, čeprav zelo slabotna, začela delati in uspelo ji je poslati otroka v vrtec. Toda denarja je bilo le za najemnino in luč, za kruh pa ne. Ker smo ji ponudile predvsem duhovno,

nekoliko pa tudi materialno pomoč, je zdaj zelo srečna. Sama pravi, kako spoštuje naše poslanstvo, ko skušamo biti blizu ljudem v stiski. Okusila je bližino sester, ko je bila na ulici, ko ni želela več živeti ... »Tudi sedaj ste mi ponudile roko, zato lahko z upanjem grem naprej.«

Ko vidiva vso to različno revščino, sva še bolj prepričani, da je naša vincencijanska karizma res podaljšana Božja roka v današnjem svetu, zato se Gospodu zahvaljujema zanjo in za vse ljudi dobre volje, ki se velikodušno odzivajo na različne potrebe ubogih. Bog bodi hvaljen! ■

Ne boj se svetosti ...

Vrhovni kapitelj Marijinih sester

s. Andreja Rihar MS

Veni od prejšnjih števil *Vincencijeve poti* je naša provincialka s. Slavica v poročilu o provincialnem kapitlju zapisala: »Tako hišni kot provincialni kapitelj pa so priprava na vrhovni kapitelj, ki naj bi ga imele v januarju 2021, če ga bo zaradi epidemije koronavirusa mogoče izpeljati.«

Trikrat lahko ugibate, ali ga je bilo mogoče izpeljati ali ne. In če ste uganili, lahko še trikrat ugibate, kolikokrat je bil prestavljen :). Tudi sama sem morala preveriti v koledarčku: obveljala sta šele četrti in peti termin :). Zaradi izrednih razmer smo namreč kapitelj izpeljale v dveh delih: v prvem smo najprej imele duhovno pripravo, ki jo je na daljavo vodil p. Marjan Čuden OFM, naslednji dan, v nedeljo, 2. maja, pa smo se vse članice kapitlja zbrale na Dobrovi in izpeljale volitve novega vrhovnega vodstva.

Korona je še posebej ponagajala našim sestram, ki so na kapitelj pripotovala iz Benina. Najprej so v naši skupnosti v Gorici »odsedele« štirinajstdnevno karanteno, potem pa se z nami vred vadile v potrpežljivosti in zaupanju v Božjo previdnost. Čas odlašanja kapitlja smo izkoristile tudi za to, da smo jim pokazale vsaj nekaj lepote naše domovine.

Drugi del kapitlja je bil sredi maja v Blaškovcu, v skupnosti blizu Zagreba. Tokrat se nam je kot gost pridružil naš spiritual g. Dario Grbac, lazarist. Zdaj je prišel na vrsto vsebinski del kapitlja, to, na kar smo se pripravljale že od lanske pomladi. Tema Poklicanost k svetosti in papežev dokument *Veselite in radujte se* sta nas spontano popeljala k temeljem naše poklicanosti. Po osebnem delu ter hišnih in provincialnih kapitljih se je namreč naše iskanje in razmišljanje počasi zgostilo v tri prvine posvečenega življenja: molitev, skupno

Na prvem, volilnem delu vrhovnega kapitlja – v dobrovski kapeli

Obzidje Starega gradu nad Smlednikom, od koder je lep razgled na bližnja hribovja, del Kamniško Savinjskih Alp, Julijske Alpe ter del Karavank. V dolini stoji Lazarinijev dvorec, kjer je nekoč m. Leopoldina Brandis obiskovala svojo rodno sestro Ano, poročeno Lazarini.

Na poti s Smledniškega gradu

življenje in apostolat, temeljiteje pa smo se ustavile še ob vprašanju kulture poklicanosti.

Sestre domačinke iz Benina sicer niso bile prvič prisotne na kapitlju, a tokrat je imela predstavitev njihovega življenja in del posebno mesto, tako da smo lahko bolj celostno zaznale utrip tamkajšnjega misijona. Za nas s »stare celine« je to pomenilo posebno poživitev – ne le zaradi veselih ritmov bobna. Če se tu hočeš nočeš že vrsto let ubadamo z vprašanjem, kako kljub staranju in številčnemu upadanju sester vendarle ohranjati svoje dejavnosti in se dati z močmi, ki preostajajo, na razpolago, se tam delovanje sester vztrajno širi: vabijo

nova zemljepisna področja in nove dejavnosti za lajšanje stisk tamkajšnjega človeka. Zelo lepa je zavest, da pripadamo eni družini, enemu telesu.

S. Benoite, tamkajšnja predstojnica, je ob obisku naše skupnosti v Štepanji vasi to povezanost izrazila z besedami: »Ve molite in pri nas so poklici ...« Osvobajajoč je ta širok pogled, presegajoč ozke okvire, zavedajoč se, da vsi delamo v enem Gospodovem vinogradu. V isti poklicanosti, z istim namenom. Da bi le živeli to poklicanost v služenje vedno bolj scela, brez merjenja, poenoteno – v luči besed papeža Frančiška: »Ni zdravo ljubiti tihoto in se izogibati srečanju z drugim, želeli si počitek in zavračati dejavnost, posvečati se molitvi in prezirati služenje. Vse to je mogoče sprejeti in vključiti kot del našega življenja na tem svetu; vse je del poti za dosego svetosti. Poklicani smo živeti v premišljevanju tudi sredi dejavnosti, posvečujemo pa se v odgovornem in velikodušnem spolnjevanju svojega poslanstva« (*Veselite in radujte se*, tč. 26).

Povsem vincencijansko, kajne? ■

V drugem delu kapitlja smo se s s. Marto iz Kijeva povezali na daljavo

Utrinki dogajanja na Jožefovem hribu

Irena Švab Kavčič

Tradicionalno kresovanje na Jožefovem hribu, letos z nagovorom župana Mestne občine Celje, g. Bojana Šrota

Preklicu epidemije virusa SARS-CoV-2 smo v Domu sv. Jožef sledili s postopnim vzpostavljanjem življenja, kot smo ga bili vajeni pred njo. S spoštovanjem vseh ukrepov poskušamo z virusom živeti kar se da običajno življenje. Praznovanje 13-letnice delovanja Varstva starejših je bila prva prireditev, ki je prekinila kulturno družabno zatišje epidemije. Po odpetih litanijah k Nebeški Materi Mariji so nas Fantje z Jožefovega hriba razvajali z ubranimi melodijami in nas krepili v upanju, da se kmalu spet snidemo. In smo se res, kmalu in večkrat.

Kresovanje ob 30. jubileju domovine

Na Jožefovem hribu že tradicionalno združujemo kresovanje in praznovanje dneva državnosti. Kot je v uvodnem pozdravu in vezni besedi spomnil Jože Planinšek, je vsako leto večer 24. junija namenjen domovini. Letošnje praznovanje je bilo polno iskrenega veselja, da se lahko ob spoštovanju ukrepov, ki preprečujejo širjenje virusa SARS-CoV-2, srečamo in družimo. V praznovanje 30. obletnice naše domovine nas je uvedlo njej namenjeno darovanje svete maše. Po sproščenem

druženju smo ob 21. uri pozdravili zastavo in prisluhnili himni, ki jo je zaigrala Godba s Svetine. Župan mestne občine Celje gospod Bojan Šrot je zbrane v slovesnem nagovoru opomnil na dosežke mlade države in upravičen ponos, da živimo ne le v lepi, ampak tudi varni državi, ki državljanom zagotavlja tako zdravstveno in socialno varnost, kakor tudi svobodo in demokracijo.

Iskreno razpoloženi stanovalki Doma

Pri tem je spomnil na tri zvezde, ki mesto Celje umeščajo v državni grb. Mladostna pesem, ki se je ob spremljavi Mihe Plevčka vila iz grl Fantov z Jožefovega hriba, je zbudila okorela srca, da so zagorela v skupaj odpeti molitvi za domovino. Odzvanjala je tudi v skupni pesmi z župnijskim zborom in kasneje ob prižigu kresa. Plameni so visoko plapolali in se iskrili v noč, ki je prehajala v praznični dan. Naj se tudi tokrat, v letu sv. Jožefa, s

hriba na mesto in deželo razliva njegov mogočni blagoslov!

Praznično ob godu sv. Marte

Iz jutranjih obetov, ko je že v ranih urah atrij Doma preplaval vonj po pečenju, se je razvil pravi praznik. Po hladni predjedi in obveznem aperitivu se je zaključila peka glavne jedi. Pridružili so se nam prijatelji Vikija Ašiča in poskrbeli za še prijetnejše

Za dobro voljo so poskrbeli prijatelji Vikija Ašiča

S koncertom "Župljani župljanom", hvaležni vsem glasbenim ustvarjalcem, zapolnili atrij Doma sv. Jožef

vzdušje. Ob govoru Jožeta Planinška smo postali pozorni na manj vidna, a toliko pomembnejša opravila. Zlasti smo hvaležni za pozornost, ki jo v različnih oblikah pomoči stanovalci namenjajo

drug drugemu in Domu, ki tako postaja še bolj njihov. Ne pozabimo pa, da je tudi direktor na nek način stanovalec doma in tako na hribu res živimo v veliki skupnosti. Danes, ob zaključku duhovno

počitniških dni za starejše, se je naša skupnost povečala še za njihov prispevek. Tako smo pri Sv. Jožefu v njegovem letu počastili še praznik sv. Marte in se obema priporočili za spremljanje v nič kaj obetavnih dneh, ki prihajajo.

Ko združita glasbeno-ustvarjalne moči specialist nevrolog in diplomirani zdravstvenik

Letošnji koncert »Župljani župljanom«

Na vrhuncu poletja, ko so se morske osvežitve željne trume razbeljene pločevine vile proti obali Jadranskega morja, je župnija pri Sv. Jožefu nad Celjem ponovno zadrhtela v glasbenem večeru. Še vreme je vdano umaknilo grožnjo nevihte

in s sapicami vdihovalo svežino v poletni večer. Hrepenenje po srečanjih, kot je bilo tistega večera v atriju Doma sv. Jožef, je končno dočakalo svojo izpolnitev. Vtis še vedno neukročene epidemije je v tem okolju živo prisoten, zato potrpežljivost ob preverjanju izpolnjevanje pogojev PCT ni bila preveč preizkušana. Uverturo v presežkov polno glasbeno druženje sta pripravila zakonca Krt. Sledili so nastopi virtuofov na klaviaturah, violini, čelu, harmoniki in celo debitant na trobenti. Vokali solistov in različnih glasbenih zasedb so bili naravnost izjemni. Uvidevno so nagovarjali občinstvo, ki je hvaležno nagradilo vse odtenke rahločutnega glasbenega sporazumevanja. Prepletanje igrivih improvizacij glasbenikov vseh generacij, župljanov, med katerimi so tudi stanovalci Doma sv. Jožef, in pozorno odzivnega poslušalstva je mojstrsko vodil Jože Planinšek. Iskrena hvaležnost vsem, katerih trud je segel do naših src in tam še vedno odzvanja. ■

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

*Prostovoljne prispevke lahko
nakažete na:*

*Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef,
Plečnikova ulica 29, 3000 Celje*

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

*Če želite potrdilo o nakazilu, nam
na uredništvo sporočite vaš naslov.*

Hvala za vsak dar!

Dom za prostovoljce

Nuša Zavašnik

Sredstvi, ki smo jih zbrali v okviru dobrodelne akcije **Vincencijev koledar 2020/21**, smo v **Predosljah pri Kranju** konec meseca maja začeli graditi hišo, ki bo namenjena delu z mladimi. Predvidevamo, da bo dokončana in vseljiva v letu 2021.

Z gradnjo hiše želimo odgovoriti na dejanske potrebe. Pri spremljanju in vzgoji mladih za odgovorno življenje smo pred novim izzivom – graditi dom za prostovoljce. Tisti, ki so zavzeti za delo, osebno rast, bližnje in širšo družbo, bodo v njem našli možnost za nov začetek in odskočno desko za nadaljnjo življenjsko pot.

Akcija Vincencijev koledar je bila letos tako namenjena delu z mladimi. Z vašo pomočjo

Mladi so bili v času epidemije prostovoljci učne pomoči na daljavo osnovnošolskim in srednješolskim otrokom

smo zbrali 41.356,26 evrov. Hvala vsem, ki ste se odzvali in prispevali svoj dar! Bog pa na naša vrata že pošilja mlade, ki želijo rasti v odgovornosti in prizadevanju za bližnje. Ker hiše trenutno še ni, so nastanjeni na

Predoslje, maketa hiše, ki bo namenjena delu z mladimi

Mlade poleg prostovoljskega dela povezuje tudi druženje

Mirenskem Gradu v Marijinem domu, kjer se v bivanje, skupno delo, duhovno rast in rast v odnosih trenutno vključuje od 8 do 10 mladih. Stroške za njihovo spremljanje in bivanje delno krijemo iz prejetih sredstev, delno pa so breme Samostana lazaristov Mirenski Grad.

Zaupamo, da bo Bog za mlade in njihovo rast skrbel tudi v prihodnje, nam vsem pa pomagal, da bomo odgovorni do dela, ki nam ga je zaupal.

Hvala še enkrat vsem, ki nas pri našem delu podpirate tako finančno kot z molitvijo. ■

Veselo razpoloženje mladih na taboru

Sestre jubilantke v Domu sv. Katarine v Mengšu

P. V.

Leto 2021 je v marsičem posebno leto. Leto omejitev, strahu, negotovosti, pa tudi leto izzivov, novih priložnosti, novih začetkov, drugačnega pogleda na svet. Tudi pri nas, v Domu svete Katarine, smo se soočali z vsemi temi izzivi. Poseben izziv za nas je bil, kako našim stanovalcem kljub strogim omejitvam narediti življenje lepo, kako v vsakdanjo rutino vnesti svežino.

Poseben čar našega doma je, da je »majhen«, zato smo med seboj toliko bolj povezani. Radi se družimo, radi praznujemo. Rojstne dneve, godove, jubileje ... Okroglih jubilejev nikoli ne spregledamo. Pa naj bo to obletnica rojstva, poroke, duhovništva, Bogu posvečenega življenja. Letos imamo tri

sestre jubilantke in celo zlatomašnika. Priznam, da smo še pred nekaj meseci ob misli na praznovanje čutili nemalo zadrege. Kako bomo to izpeljali? Naše misli so begale v čas pred korono, ko

Poseben čar našega doma je, da je »majhen«, zato smo med seboj toliko bolj povezani. Radi se družimo, radi praznujemo. Rojstne dneve, godove, jubileje ...

smo vse te slovesnosti obhajali po bolj ali manj utečenem redu: slovesno obhajanje zahvalne svete maše, ki jo je običajno

Dom sv. Katarine v Mengšu

daroval ravnatelj usmiljenk g. Pavle Novak, poleg njega so bile pomembne gostje sestre iz sosednjih skupnosti, sorodniki in prijatelji. Kaj storiti zdaj, ko vseh teh gostov ne moremo povabiti? Kako pričarati praznično vzdušje? Kako izpolniti tiha pričakovanja naših jubileantk? Na vsa ta vprašanja smo dobili en sam odgovor: Skupaj bomo zmogli. V domu imamo duhovnika, ki bo maševal, to je najpomembnejše. Za vse drugo bomo poskrbeli sodelavci.

In res, prva jubileantka, sestra Beata Korenjak, je 15. marca 2021 obhajala svoj biserni jubilej, šestdeset let Bogu posvečenega življenja v Družbi hčera krščanske ljubezni ali med usmiljenkami, kot bi rekli ljudje. Ta poseben dan je vsa žarela. Veselila se je oltarčka, ki so ji ga pripravile sestre, vseh drobnih pozornosti, ki smo ji jih namenili, vrhunec praznovanja pa je doživela med sveto mašo, ki jo je daroval pater Lojze Bratina, ki v našem domu preživlja jesen življenja. Zaradi korona ukrepov se v številu vernikov ni kaj dosti poznalo, da je to slovesna sveta maša. Bilo je prisotnih nekaj sester, ki stanujejo v domu, na vsakem balkončku kapele le nekaj stanovalcev, peščica zaposlenih, ki smo poskrbeli za

Jubileantke s. Beata Korenjak, s. Terezija Cesar, s. Evfemija Vrhovec

petje, branje beril in voščilo. Vsi drugi stanovalci so, tako kot je bilo za ta čas značilno, bogoslužje spremljali iz svojih sob, preko centralnega ozvočenja. Iz sestrskeske skupnosti, ki se drži doma, je smela priti le ena sestra, ki je tako zastopala celotno skupnost. Med pridigo smo prisluhnili življenjepisu slavljenke in se Bogu v srcih zahvaljevali za bogata leta njenega darovanja bolnikom in ostarelim na Travmatološki kliniki v Beogradu, v

Kapela v Domu sv. Katarine v Mengšu

Domu za ostarele v Voloskem pri Opatiji in v Karitasovem domu za invalidne, težko bolne in zapuščene otroke v Oborovu pri Zagrebu, če omenim le najpomembnejše. Sestra Beata je ob pogledu na svojo prehojeno pot zapisala: »Hvaležna sem Bogu za vse njegove velike darove, s katerimi me je obsipaval, za veselje, ki sem ga čutila v svetem poklicu. Hvaležna za srečo darovanja

»Hvaležna sem Bogu za vse njegove velike darove, s katerimi me je obsipaval, za veselje, ki sem ga čutila v svetem poklicu. Hvaležna za srečo darovanja in pomoči drugim ter tudi vsem, ki so mi na tej poti pomagali.«

in pomoči drugim ter tudi vsem, ki so mi na tej poti pomagali.« Ob koncu svete maše jo je počastila gospa Snežana Golob, direktorica našega doma, ki ji je izrekla voščilo v imenu vseh stanovalcev in zaposlenih ter ji podarila prekrasen šopek rož. S pesmijo smo se poklonili še naši nebeški materi Mariji, nato smo se polni prijetnih vtisov razšli.

Čez mesec in pol, 1. maja 2021, smo imeli v svoji sredi zlato jubileantko, sestro Terezijo Cesar. Tudi njen jubilej smo obhajali preprosto, saj v domovih za ostarele ni bilo takega rahljanja preventivnih ukrepov kot zunaj, kjer je bilo že marsikaj dovoljeno. Ostali smo previdni, kot nam je narekovala tudi stroka. Vendar smo zdaj že imeli »recept«, kako praznovati z omejitvami. Tudi sestre Tereziji smo skušali pričarati

praznično vzdušje. Preprosta darila, male pozornosti in praznična sveta maša, ki je bila tudi tokrat krona praznovanja. Med homilijo smo izvedeli marsikaj novega, saj večina navzočih sestrinega življenjepisa ni poznala. Sestra Terezija je prehodila podobno pot kot sestra Beata. Najprej je stregla bolnikom na Urološki kliniki v Beogradu, sledila je njena postojanka v domu za ostarele v Mengšu. Nato je več let pomagala bolnim sosestram v Voloskem pri Opatiji ter nato v Mengšu. Skratka, kot usmiljenka se je razdajala bolnim in ostarelim, dokler je bolezen in onemoglost nista privedli v dom, kjer svoje poslanstvo opravlja še naprej, ko po svojih zmožnostih rada priskoči na pomoč vsem, ki jo potrebujejo. Ob sklepu bogoslužja je tudi sestri Tereziji v imenu vseh voščila direktorica, ob tem ji je podarila čudovit šopek rož. Le kaj lepšega bi si mogla zaželeli naša ljubiteljica takšnih in drugačnih cvetlic! S hvaležnostjo v srcih smo se vrnili na svoje oddelke in k svojemu delu, jubilanтка pa je še več dni srečna podoživljala ta dan.

Prišel je mesec julij, ko smo se Bogu smeli zahvaliti za še eno biserno jubilančko, sestro Evfemijo Vrhovec, ki je postala sestra usmiljenka 19. julija 1961. Zaradi nekoliko sproščenih ukrepov v domovih za ostarele se je svete maše smelo udeležiti več stanovalcev ter nekaj sester iz skupnosti, ki se drži doma. Vse drugo je potekalo bolj ali manj podobno kot pri prejšnjih dveh jubilantkah. Oltarček, darila, voščila. Tudi o sestri Evfemiji smo izvedeli marsikaj novega. Njena pot je bila razgibana. Veliko let je bila zaposlena v domu za ostarele v Voloskem, Oprema naših zaposlenih v času covida

kjer se je razdajala ostarelim. Prepevala je v cerkvenem pevskem zboru ter igrala bisernico v tamburaškem orkestru. Leta 2006 jo je zadela huda preizkušnja,

Skratka, kot usmiljenka se je razdajala bolnim in ostarelim, dokler je bolezen in onemoglost nista privedli v dom, kjer svoje poslanstvo opravlja še naprej, ko po svojih zmožnostih rada priskoči na pomoč vsem, ki jo potrebujejo.

saj je utrpela možgansko kap, ki ji je sledila dolgotrajna rehabilitacija. Slednji pripisuje zasluge za dobro okrevanje, saj lahko kljub omejitvam še vedno opravlja manjša dela. Najsrečnejša je, ko lahko pomaga sestram, ki so priklenjene na posteljo. Tako še vedno opravlja svoje poslanstvo darovanja. V hvaležnosti za vse, kar je Bog storil po njej, je gospa direktorica tudi sestri Evfemiji izrekla voščilo in ji podarila šopek lepega cvetja. Ob tej priložnosti se je tudi slavljenka zahvalila vsem, ki so ji na njeni življenjski poti stali ob strani in ji še danes pomagajo.

Ko se oziram nazaj, tudi moje srce napolni hvaležnost. Hvaležnost, da smo spričo težkih časov, ki jih je prinesel koronavirus, znali najti nove poti in poiskati nove priložnosti. Naša praznovanja so le ena izmed mnogih. Vse to nas je še bolj povežalo in utrdilo našo pripadnost Domu. ■

Bog nas spremlja na vsakem koraku

Pia M. Strle

Letošnji Pag z MVM je najbolj zaznamoval dogodek, ki me vsakič znova opomni, da sem lahko neskončno hvaležna, da imam vedno kaj obuti in da me Bog spremlja na vsakem koraku.

»Kako je lepo imeti čevlje!« pravi Katarina, ko v petek dopoldne hodimo na plažo. »Imaš prav,« se strinjam z njo. »Zakaj pa tako pravita?« vpraša Sara, ki ne ve, o čem teče pogovor. »Uh, dolga zgodbica,« vskoči Neža in se zasmeji. »Rada bi jo slišala!« vsa navdušena reče Sara. »No punce, katera bo začela?« vprašam in namignem Neži, naj začne.

»Začelo se je v četrtek dopoldne, ko smo plavale; Katarina na blazini, me tri pa za njo. Pia se je začela spraševati, zakaj vedno plavamo v desno in nikoli v levo. Ker tudi Katarina, ki je bila tu že večkrat, ni vedela drugega kot to, da je tam še ena plaža, smo se odločile, da gremo me pač danes v levo,« razloži Neža. »Izplavale smo iz zalivčka, v katerem smo bile cel teden, in šle naprej do plaže, ki smo jo občudovalle kar od daleč,« nadaljuje Anamarija. »To se je na koncu izkazalo za najboljšo odločitev tega dne,« komentira Katarina.

Odprava na plažo

Dotík neba

»Ko smo se nagledale plaže, smo se odločile, da gremo nazaj, saj plavamo že kar nekaj časa.«
 »To pa se je izkazalo za precejšen problem,« se oglasi Neža. »Zakaj pa?« vpraša Sara. »No, mogoče smo pozabile omeniti, da je tisti dan zelo pihalo. Skratka, pihalo je tako močno, da smo se kar precej namučile, da smo priplavale vsaj do prvega zalivčka,« ji razložim. »Do tam je še šlo, potem pa smo že za tiste bore dva metra potrebovale dobrih deset minut.« »Kar nekaj časa smo se takole mučile, potem pa ugotovile, da je to brezupno in da tako ne bo več šlo. Vse smo bile zelo utrujene, počivale smo lahko edino na blazini, ki pa je, kot smo ugotovile, puščala,« pojasni Neža. »Potem je Katarina predlagala, da gremo ven iz vode in po obali nazaj. Mislile smo, da je bilo priti iz vode na mestu, kjer je več kot skal edinole ježkov, težko, a ko smo bile enkrat na obali, smo ugotovile, da nas čaka še nekaj težjih izzivov,« ji razloži Anamarija.

Katarina nadaljuje: »Hodile smo malo po skalah, malo po travi, grmovju, trničju, spet po skalah in tako naprej. Vseskozi ob zavedanju, da je tam najbrž ogromno kač, saj je plaža divja. Sonce pa je tudi kar močno sijalo. Še sedaj imam levo ramo malo zapečeno!«
 »Ko smo se tako vse izmučene plazile skozi grmovje, travo in trnje, smo začele moliti rožni venec in se potem počutile malo bolje, saj smo imele občutek, da nismo več tako same,« nadaljujem in pogledam Nežo, ki se nasmehne: »Še zdaj ne razumem, kako tisti par ni pobegnil, ko nas je zagledal. V kopalkah, z rumeno spuščano blazino, vse opraskane od trnja in izmučene zaradi prejšnjih treh ur ter v ponavljanju ene in iste stvari: Zdrave Marije.«
 »Smo bile pa vsaj me potolažene, ko smo ju zagledale, saj smo vedele, da smo sedaj blizu našega zalivčka in s tem bližje počitku in hrani, ki smo jo vse čakale in potrebovale,« nadaljuje Anamarija.

Ko kuhamo z ljubeznijo

»No, končno smo po vsem plavanju, plezanju, spotikanju in molitvi prišle do našega zalivčka, kjer so nas že vsi zaskrbljeni čakali, saj smo se potepale dobre štiri ure. Najprej smo pile in jedle, potem pa sedle in igrale tarok, tako

kot vse ostale dni,« zaključim. »Vau, to pa je bila dogodivščina!« vzklikne Sara: »Gremo danes tudi tja?« »Ni šans!!!« zakličemo vse v en glas in naš pogovor se konča v smehu.

Vsi ostali dnevi so minili ob jutranji sveti maši, s katero smo začeli dneve, ob skupnih obrokih in vseh debatah, ki so se razvile tam, ob molitvi rožnega venca, ob katehezi, pri kateri smo se vsi naučili nekaj novega, ob hoji na plažo, ob plavanju, igranju taroka, pogovorih, kuhanju, pomivanju posode, občudovanju sončnega zahoda, igranju morilca in seveda kvačkanju.

Skupaj smo preživeli nepozaben teden, na katerem smo se imeli priložnost izboljšati v molitvi, spoznati in povezati, se naučiti veliko novega drug o drugem, o krščanstvu in svetem krstu. Vse to pa nam je omogočilo rast na našem duhovnem področju, ki je zelo pomembna, če želimo čim bolj slediti zgledu svetega Vincencija in Device Marije, ki sta nas poleg Boga varovala in napolnjevala celoten teden. ■

Najlepši začetek vsakega dneva

Priprave na letovanje in sprejem novih članov

s. Vlasta Tacer HKL

Da lahko mi dajemo

Letos so priprave animatorjev na letovanje potekale malo drugače. Dvakrat smo se srečali preko aplikacije zoom. Zato smo bili toliko bolj veseli, ker smo se lahko 25. junija, na dan

državnosti, zbrali v Šentjakobu ob Savi. Priprave, druženje, pogovori, kateheza, sveta spoved ... Vrhunec dneva je bila sveta maša, pri kateri so bili sprejeti novi člani. ■

Pri sveti maši so bili sprejeti novi člani

»Včasih so zmaji, včasih pa pravi cukrčki «

s. Vlasta Tacer HKL

... je rekel Andraž, ko sva se pogovarjala o letošnji Izoli in otrocih, ki so se udeležili letovanja. Pravi tudi, da se je raje odpovedal lastnemu dopustu, kot pa da bi se odpovedal letovanju z Marijansko vincencijansko mladino. Po njegovem mnenju je Izola izkušnja, preko katere ne rastejo samo otroci, ampak skupaj z njimi tudi animatorji.

Svoje vtise o letovanju so napisala dekleta, ki so bila letos v animatorski vrsti kot pripravnice:

Letovanje v Izoli je eden najlepših spominov, ki jih bom z velikim veseljem na obrazu razlagala svojim vnukom. (Vita)

Letovanje v Izoli je res ena najboljših stvari za preživljanje počitnic. Kot otroški udeleženec sem se imela super, kot animator pripravnik pa še boljše. (Maša)

Izola je res dober kraj za posvetitev Bogu. Kot pripravnica sem bila vesela druženja z otroki, ki so mi lepšali dneve. V spomin se mi bodo vtisnili lepi dogodki in nasmehi

Tó smo mi - 1. teden

Kaj se je zgodilo?

Odpravljamo se na plažo

Ko žarijo oči

Na klopci pred hišo

*S svojim obiskom smo razveselili
starejše v Domu upokojencev v Izoli*

na obrazu pa tudi pozitivna energija animatorjev in voditeljev. (Ana)

Letošnje letovanje v Izoli se je že začelo z veliko dobre volje. Cel teden smo se animatorji trudili, da bi otroke naučili nekaj novega in jim ustvarili veliko lepih spominov. Čez teden smo prepeli veliko pesmi in spletli veliko zapestnic. Za nami je nekaj neprespanih noči, vendar se vse povrne, ko se na obrazih otrok vsak dan znova pojavijo nasmehi. (Eva)

Ustvarjamo

Gotovo bo nekaj dobrega

Na obisku pri starejših

Vanilijev sladoled s čokoladnim prelívom, prosim

Veliko smo prepevali

Ga. Metka nas je popoeljala v svet slepote

Letos sem Izolo doživela skozi oči pripravnice in moram priznati, da je za vsem tem veliko več potrebnega truda, energije, predvsem odgovornosti, ampak smo kljub temu uživali. (Ema)

Ta teden je bil eden najboljših v tem poletju. Dobro smo jedli in se imeli fino. Otroci so super, animatorji pa poskrbijo za dobro vzdušje. (Lucija)

Otroci so letovanje doživeli kot nek nov začetek. Vlogo pripravnice sem občutila kot veliko odgovornost. Upam, da bo vsako leto tako veselo kot letos. (Anamarija)

Letos sem šla v Izolo kot pripravnica oziroma animatorka. Bilo mi je v veliko veselje biti v tej vlogi. Všeč mi je bilo sodelovanje otrok pri različnih igrah. (Neža)

Ko pomislim na letovanje v Izoli, pomislim na srečo, prijateljstvo in zaupanje. Pomislim na vse otroške nasmehi in objeme, ki smo jih prejeli. Pomislim tudi na odlično hrano,

toplo morje in zabavo čez cel dan. Sklenili smo veliko novih prijateljstev med otroki in animatorji, ki bodo ostali v naših srcih za vedno. (Manca)

Jutranje prebujanje, molitev hvalnic, telovadba, skupni obroki (čudovite kuharice), skupna opravila, mazanje s sončno kremo, igre na plaži, kopanje, molitev rožnega venca, zgodba o Narniji, kateheze, sveta maša, zabavni večeri, večerna molitev, refleksija, spanje. Pletenje zapestnic, slikanje, nogomet, kartanje, žoga, igre, prepevanje, pogovori ...

Vsak dan smo končali s pesmijo »Dobri Bog, res hvala ti za ta današnji dan, ki z ljubeznijo zapisal si ga v svojo dlan ...« in ob koncu teh dveh duhovno-počitniških tednov v Izoli iz srca zapojemo: »Dobri Bog, res hvala ti!«

In zaključim z besedami animatorke Špele: »Letovanje z MVM v Izoli je zame vrhunec počitnic in neizmerno sem hvaležna Bogu za to.« ■

Preko sveta Narnije smo spoznavali, kako je Bog prisoten v našem življenju

Spodbujali smo olimpijskega duha

Navdihujoče zgodbe

Nina Skitek

Zaplana, srečanje kamniško-domžalske skupine 3. 7. 2021

Za nami je težko obdobje. Pandemija koronavirusa je zaznamovala naš vsakdan, nas izolirala, »vzela« nam je druženja, marsikdo je ostal sam s svojo stisko. Umrlih zaradi epidemioloških ukrepov nismo mogli pospremiti na pogrebih, v mislih smo se poslovili skozi molitev in priprošnje.

Nekateri smo si našli druge poti, da se nismo počutili tako izolirane: po telefonu

smo se slišali s prijatelji, duhovniki, po zoomu smo molili skupaj in tako je skupna molitev vseeno premagala medsebojno oddaljenost. Molitvena povezanost – to je posebna vez, ki nas zbližuje z Bogom in z ljudmi, čeprav so daleč stran.

Tako smo pričakali dan, ko so se sprostile omejitve in smo lahko ponovno organizirali druženje v živo. V soboto, 3. julija 2021, smo se člani kamniško-

domžalske skupine Bratstva končno spet zbrali v Domu Bratstva na Zaplani, kjer smo najprej zavili v cerkev in skupaj obhajali mašno daritev.

Osrednji lik, o katerem smo poslušali med sveto mašo, je bila Francozinja

Elizabeth Leseur, ki je živela v 19. in v začetku 20. stoletja. Ta izbira ni bila naključna, saj je prva sobota padla ravno na praznik apostola Tomaža, ki ga poznamo kot nejevernega Tomaža. Razlog za takšno ime je njegov pretirani dvom, saj apostolom ni verjel, da se jim je prikazal vstali Kristus. Želel se je dotakniti njegovih ran. Elizabeth Leseur je živela v okolju, v katerem je bilo takšnih nejevernih Tomažev zelo veliko, med drugim je bil takšen tudi

njen mož. Ko sta se poročila, ji je sicer obljubil, da je ne bo oviral pri izražanju njene katoliške vere, vendar je kasneje to obljubo prelomil. In Elizabeth je zaradi teh pritiskov začasno res opustila svojo vero. Z branjem evangelijev in duhovnih knjig je v njej spet vzknila ljubezen do Boga in Cerkve. To novo gorečnost je želela prenesti tudi na svoje domače, vendar je naletela samo na kritiko, nerazumevanje in posmeh. To jo je spodbudilo k odločitvi, da svoje vere ne bo izražala z besedo, ampak z zglednim življenjem. Umrla je za posledicami raka 3. maja 1914.

Zgodba Elizabeth Leseur nas je tako nagovorila, da smo se po maši, zbrani v krogu, pogovarjali o njej in razmišljali o svojem življenju. S hvaležnostjo smo se spomnili naših umrlih članov in prijateljev: Teje, Marice, Marije, Dragice, Danice, Marice M., ki so se v zadnjem času poslovile od nas. Vsaka je bila po svoje tudi posebna žena. Teja je bila naša pisateljica, Marica naša učiteljica klekljanja in prijateljica, Marija je s svojo mirnostjo in mehkobo med nas prinašala mir, Dragica, Marica M. in Danica so bile polne pričevanj o Božji milosti ...

Zaplana se je zbudila iz enoletnega samevanja, kot so se tudi naša srca zbudila iz osamljenosti in težkega leta, v katerem je po hudi bolezni umrla tudi moja babica. Tudi njeno življenje je bilo polno preizkušenj, ki jih je prenašala s svojo notranjo močjo v preprosti veri. V spominu jo ohranjam kot meni najbližji in najbolj navdihujoč zgled za življenje. ■

Piknik pred počitnicami

David Šeruga

Študentje so pozorno prisluhnili svojemu novemu predstavniku.

Tako kot vsako leto je tudi letos na zelenici ob študentskemu domu zadišalo po čevapih. Le kaj se cmari? Vsakoletni piknik pred počitnicami!

Pričakovali smo, da so študenti že zelo siti te karantene in že komaj čakajo, da rečejo kakšno besedo z dobrim prijateljem ob sveže pečenih čevapih in mrzlem pivu. In prav to se je zgodilo. Zelenica je bila kmalu polna, čutilo se je dobro vzdušje ob glasbi in žar mojstri so komaj dohajali lačne študente.

Seveda pa, kaj je piknik brez malo iger in plesa! Kmalu po začetku smo na plesišče (parkirišče) dobili harmonikarja, čemur je seveda sledila polka, kasneje pa smo uživali tudi v nekaj skupinskih plesih. Ves čas piknika je potekal turnir v namiznem nogometu, zaradi katerega smo na parkirišče

prinesli namizni nogomet. In da ne pozabim beer pong. Načrtovali smo še karaoke, a zunaj zanje nismo imeli ne prostora ne potrebe, saj so se vsi zabavali po svoje.

Organizatorji so bili zadovoljni z dogodkom. Kaj pa so menili naši študentje?

»Najboljši del domskega piknika so bili skupinski plesi in plesi v parih, ki smo jih začeli že zunaj in so se nadaljevali v podmornici. Bilo je super sproščeno vzdušje; lahko si šel plesat, igrati ročni nogomet, pet karaoke ali samo klepetat z domovci, ki si jih prvič videl.« (Anja Česen)

»Domski piknik mi ostaja v zelo lepem spominu. Hvaležna sem za vse pogovore, smeh in ples. Vesela sem, da smo se imeli priložnost družiti.« (Mojca Lesnik) ■

Hvaležna, da sem del študentske skupine Študentskega doma Vincencij

Andreja Randl

Študentsko skupino Študentskega doma Vincencij je letos obiskovalo približno 25 mladih (študentov in mladih v poklicih). Vodil jo je g. Peter Žakelj, za tehnično podporo pa je skrbel g. Tilen Prinčič. Skupina se sicer srečuje že več let, letos pa je bila na začetku leta zaradi številnega obiska ustanovljena še ena. Prvo srečanje smo še lahko imeli v živo, potem pa nam je tudi letos karantena spremenila načrte in smo se morali srečevati vsako drugo sredo zvečer na Google Meet, za zaključno srečanje pa smo se spet lahko zbrali v Ljubljani.

Teme so bile (kot vedno) zelo zanimive, govorili smo o veri, praznikih, čustvih, spolnosti, podobi Boga, ki smo si jo ustvarili, trpljenju in še o marsičem. G. Peter nam je vnaprej pripravil temo in vprašanja, o katerih smo razmišljali. Na srečanjih smo se o svojih odgovorih pogovarjali najprej v manjših skupinicah, ki so omogočale več zaupnosti, nato pa še vsi skupaj z g. Petrom. Vsaka skupinica je predstavila povzetek svojega 45-minutnega pogovora.

Z vprašanji, ki smo jih dobili, smo bolje spoznavali same sebe, ugotavljali, kakšne predstave o Bogu in življenju smo prejeli v otroštvu, kako te predstave vplivajo na naše življenje in dojemanje sveta, odnosov in kako jih lahko presegamo in postavjamo boljše.

Za zadnje srečanje smo se lahko celo dobili v živo

Vse teme so se me dotaknile in mi dale veliko misliti, z razmišljanjem o postavljenih vprašanjih sem ugotovila marsikaj novega o sebi, na plano so prišla potlačena čustva, misli, ki si jih sicer ne upam priznati, in razne globoko zakoreninjene predstave, ki mi ne pustijo živeti polno in svobodno. Včasih je bilo kar težko razmišljati o kakšni temi, saj so bila čustva ob premišljevanju premočna. V skupinicah smo se skupaj nekako uspeli prebiti čeznje in si delili svoje poglede. Tako je postalo lažje. Lepo je, ko ugotoviš, da nisi sam in da imaš v skupini vedno na voljo prijatelje za pogovor. Tudi g. Peter nas je vedno podporila, nam dajal nasvete, upanje ter zavedanje, da smo točno takšni, kot smo, v redu, saj nas je ustvaril Bog po svoji podobi in nas ima neskončno rad, kar žal velikokrat pozabimo.

Študentska skupina mi je dala res ogromno. Zelo sem vesela in hvaležna, da sem lahko bila del te skupine. ■

Drobec iz pisem oseb, ki prosijo za svetinjo

s. Rozalija Laznik

V enem od pisem je zapisano takole:

Veliko sem prebrala o Združenju čudodelne svetinje – Otrok Brezmadežne in me ta misel vedno znova nagovarja ... Tudi sama sem se pred kratkim srečala, na neobičajen način, s podobico Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Našla sem jo namreč na tleh, v dežju, vso premočeno. Sklonila sem se, jo pobrala, odnesla domov, jo očistila in osušila. V mojem domu je našla posebno mesto, kjer jo

častim, molim pred njo, prosim za zdravje in vse drugo ... Rada bi imela čudodelno svetinjo Brezmadežne in če je možno, vas prosim, da mi jo pošljete, ker mi pomeni zelo veliko ... Naj Brezmadežna obilo blagoslovi vaše delo!

Nevenka

Po kako izjemnih poteh si Brezmadežna utira pot do tistih, ki jo ljubijo! ■

Nihče ne gre skozi življenje brez preizkušnje

Alen Salihović

Ustanova Anin sklad, ki povezuje družine z več otroki, je 17. julija 2021 v Slovenskem Marijinem narodnem svetišču pripravila tradicionalno srečanje družin.

Tradicionalna poletna srečanja ob godu zavetnice ustanove sv. Ane je ustanova Anin sklad pripravljala v Dolenjskih Toplicah. Lansko je zaradi epidemičnih razmer odpadlo, letošnje pa smo s prošnjo za naprej in predvsem v zahvalo za minulo epidemično obdobje predstavili v Slovensko Marijino narodno svetišče Brezje. Na srečanje smo poleg družin povabili tudi dobrotnike. Gre

za pomembno srečanje, saj so lahko družine med seboj izmenjale izkušnje, ki so jih dobile med epidemijo, pa tudi spregovorile o tem, kako je ena izjemnih preizkušenj vplivala na njihovo življenje. Srečanje se je začelo s sveto mašo, ki jo je na trgu pred baziliko Marije Pomagaj daroval predsednik uprave Anin sklad, p. Milan Kos.

P. Milan je v uvodu pridige najprej postavil vprašanje, kdo sta bila Joahim in Ana: »Po izročilu sta bila iz Davidovega rodu in močna v veri. Njun zakonski odnos je bil zaznamovan s pozornostjo in dejavno ljubeznijo do drugih ljudi in do

Boga. Svoje premoženje naj bi delila na tri dele: del za Boga in njegovo svetišče, drugi del za potrebe soljudi v stiski in tretji del za njuno življenje. Njuno skupno življenje ni bilo lahko. Joahim in Ana svoje situacije nista razumela, sta jo pa sprejela in skušala brati duhovno. Duhovno v judovsko-krščanski tradiciji pomeni brati življenje v odnosu z Bogom, zlasti s Svetim Duhom. Pri tem jima je morda pomagal spomin na nekatere neplodne pare, po katerih je Bog posegel v zgodovino človeštva. Tako je bilo v zakonu Abrahama in Sare; podobno je bilo z rojstvom preroka Samuela in kasneje z rojstvom Janeza Krstnika.«

»Primer Joahima in Ane kaže na stisko v zakonu. Nihče, prav nihče ne more iti skozi življenje brez preizkušnje. Joahim in Ana nista bežala iz preizkušnje ali skušala odgovor najti sama, ampak sta svoj pogled uprla v Boga. Značilna

upodobitev Joahima in Ane je v objemu. Zakon je objem dveh oseb in skupna pot v življenje. Oboje je potrebno: biti objet

»Primer Joahima in Ane kaže na stisko v zakonu. Nihče, prav nihče ne more iti skozi življenje brez preizkušnje. Joahim in Ana nista bežala iz preizkušnje ali skušala odgovor najti sama, ampak sta svoj pogled uprla v Boga.

in najti skupni ritem življenja. Iskati skupen pogled, skupno vizijo, oblikovati skupen spomin, to je zakon,« je povedal.

V nadaljevanju je p. Milan Kos spregovoril o petih značilnostih, ki so skupne družinam: člani družine so

predani drug drugemu, člani družine si izražajo naklonjenost, člani družine preživljajo čas skupaj, razvijajo svojo duhovnost in uspešno rešujejo spore in krize. »Dobra družinska komunikacija bi lahko bila našeta kot šesta značilnost, vendar je pravzaprav osnova za vse druge. Vse družine imate vsak dan priložnost za izboljšanje družinskega življenja. In vse družine imate ob slabih tudi svoje močne pozitivne strani. S tem, da jim dodajate nove, pa lahko svojo družino še okrepite. In prav to je eden izmed glavnih namenov Anine ustanove, katere člani ste. Bratje in sestre, prav iz tega razloga smo danes priromali k Mariji Pomagaj

na Brezje. Da se s to sveto mašo Bogu zahvalimo za vse milosti v naših družinah in hkrati Marijo prosimo, da ostaja naša priprošnjica pri Bogu, da bomo tudi v prihodnje zmogli premagovati vse težave in z veseljem uresničevali poslanstvo zakonsko-družinskega življenja. Marija

Vse družine imate vsak dan priložnost za izboljšanje družinskega življenja. In vse družine imate ob slabih tudi svoje močne pozitivne strani. S tem, da jim dodajate nove, pa lahko svojo družino še okrepite.

Pomagaj, prosi za nas,« je pridigo sklenil p. Milan Kos.

Po maši je sledilo pričevanje za starše zakoncev Marinke in Aleša Čerin na temo, kako novi mediji vplivajo na poteze otrok, za otroke pa je bil omogočen ogled Muzeja jaslic Brezje, ki je več sto kilometrov naokoli edinstven na našem območju, saj hrani več sto jaslic iz Slovenije in vsega sveta; prav tako so otroci podrobno spoznali delovanje narodnega svetišča. Zgodovino milostne podobe Marije Pomagaj in romarskega središča jim je predstavil rektor bazilike dr. p. Robert Bahčič.

Ob koncu so si družine lahko izbrale nekaj knjig, ki jih je ustanova Anin sklad prejela od Mohorjeve družbe v Celovcu. Trenutno Anin sklad povezuje 150 družin, od tega jih tretjina prejema redno mesečno podporo. ■

Prejeli smo plaketo glavnega mesta Ljubljane za delo z brezdomci

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

Plaketo je 7. maja na slavnostni seji ljubljanskega mestnega sveta podelil župan Zoran Janković. Slavnostne seje se je udeležila predstavnica društva Andreja Ličen. V obrazložitvi so zapisali:

Svoje plemenito delo, namenjeno ljudem na robu družbe – brezdomcem, tiho, skromno in vztrajno opravlja v Ljubljani, Novi Gorici in na Mirenskem Gradu. Spiritus agens društva, lazarist dr. Peter Žakelj, je že leta 1994 zbral okoli sebe prostovoljke in prostovoljce; dejavnosti so širili ob podpori sester usmiljenk. Leta 2006 se je v prostorih sester uršulink v Plečnikovem podhodu odprl Dnevni center za brezdomce. Tam brezdomcem zagotavljajo tudi možnost nastanitve in higienske oskrbe, strokovno individualno pomoč in drugo. Društvo se je odprlo in hitro odzvalo tudi v času epidemije covid-19, za kar mu gre dodatna zahvala.

Mestni občini Ljubljana se iskreno zahvaljujemo za izkazano zaupanje. Hvaležni smo za njeno dolgoletno finančno podporo in pomoč, s katero lahko nemoteno izvajamo programe za brezdomne. Veseli smo, da v našem delu z brezdomnimi občina prepoznava doprinos h kakovostnejšemu življenju občanov in blaginji mesta Ljubljane. Plaketa je potrditev našemu delu,

Plakete so se razveselili tako brezdomci kot prostovoljci in zaposleni v društvu

s katerim želimo ustvarjati dom za brezdomne in jim vračati dostojanstvo. Takšen pogled je za mnoge organizacije in uporabnike včasih preveč drugačen, da bi ga sprejeli, zato naleti tudi na odpor. Priznanje nam pomeni, da delamo dobro in gradimo na pravih temeljih, hkrati pa prinaša tudi odgovornost in izziv za prihodnje delo.

Začetki pomoči brezdomnim

Z delom za najbolj obrobne je leta 1994 začel lazarist dr. Peter Žakelj. V duhu sv. Vincencija Pavelskega je želel odgovoriti

Plaketa

na stiske sodobnega časa. Vzpostavil je sistem organizirane pomoči v Ljubljani: zbiral je prostovoljke in prostovoljce, ki so delili sendviče in oblačila na Taboru ter poskušali reševati težave, s katerimi

so se soočali brezdomni. Aktivnosti za brezdomne smo iz leta v leto širili. Ob podpori sester usmiljenk smo leta 2004 začeli z razdeljevanjem hrane na terenu, leta 2005 pa smo od sester uršulink v brezplačen najem prejeli prostore v Plečnikovem podhodu. Po temeljiti prenovi prostorov smo spomladi 2006 odprli Dnevni center za brezdomce, ki ga letno obišče od 800 do 900 brezdomcev. Jeseni istega leta je bilo ustanovljeno Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, ki je pridobilo tudi status humanitarne organizacije.

Društvo danes

Danes je v društvu zaposlenih 14 sodelavk in sodelavcev, vsako leto pa aktivno sodeluje tudi več kot 200 prostovoljk in prostovoljcev. Delo za ljudi v stiski obsega več različnih in med seboj prepletenih programov, ki skušajo celostno odgovarjati na različne potrebe. Delo za brezdomne je združeno v programu *Celostna pomoč brezdomcem za aktivno vključevanje v družbo* in obsega Dnevni center za brezdomce,

Branje zahvale v dnevnem centru za brezdomce v Ljubljani

Zavetišče za brezdomce VZD, Deljenje hrane brezdomcem v Novi Gorici ter več enot namestitvene podpore. Delo za otroke, mlade in družine je združeno v programu *Center za družine Mirenski Grad*. V podporo kakovostnemu prostovoljskemu delu v društvu deluje program *Šola prostovoljstva*. Prizadevamo si, da bi bili prostovoljcem v oporo pri njihovem delu in ustvarjanju, saj dobro organizirano in vodeno prostovoljstvo dviga duha, odpira vrata novemu, nudi prostor sprejetosti in varnosti ter je ognjišče za osebno rast posameznika. Naših programov ne bi mogli uresničevati brez podpore in pomoči financerjev in dobrotnikov. Posebej smo hvaležni Marijinim sestrām, ki nam vsa leta stojijo ob strani in nas podpirajo pri delu.

Načrti za prihodnje

Pri delu nas čakajo vedno novi izzivi. Poseben izziv predstavlja program

Slavnostna seja Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana

namestitvene podpore za brezdomne ženske, ki ga izvajamo od konca lanskega leta, saj je delo zelo specifično in drugačno. Zavedamo se tudi potrebe po namestitvi bolnih in onemoglih brezdomnih v Ljubljani. V kratkem pa bomo pričeli z gradnjo hiše, za katero smo več let zbirali sredstva v dobrodelni akciji *Vincencijev koledar*. Želimo si, da bi hiša postala dom za prostovoljce.

Hvaležni smo predsedniku društva dr. Petru Žaklju, da vsa leta s tihim delom išče odgovore na stiske sodobnega časa

Srečanje z nagrajenci

in vse vztrajno vabi v polno življenje. Veseli smo, da društvo raste in postaja dom za ljudi v stiski, prostovoljce kot tudi zaposlene. Vsi skupaj si bomo še naprej prizadevali graditi prijeten dom za vse. ■

Pogumni za Kristusa

Pogovor z vrhovno predstojnico Marijinih sester s. Kristino Rihar

Pogovarjala se je s. Cveta Jost HKL

S. Kristina, pred nekaj meseci ste Marijine sestre kljub »korona-času« uspele izpeljati generalni kapitelj. Že sama priprava na ta pomemben dogodek je bila najbrž zahtevna. Kako ste premostile ovire, da ste se mogle sestati?

Marijine sestre smo vrhovni kapitelj načrtovale v začetku januarja 2021. Čeprav je v Sloveniji epidemija lani že v zgodnji jeseni »pokazala zobe«, so bili v septembru in oktobru 2020 srečno izpeljani kapitlji v provincah in delegaturi, za vrhovni kapitelj pa je kmalu postalo očitno, da ga bo treba odložiti, ker se na njem zberejo sestre iz več držav. Oteženo prehajanje mej je vplivalo tudi na priprave. Marsikaj se danes da izvesti na daljavo, a osebnega stika to ne more nadomestiti. Pri kapitljih je dejanska navzočnost članov tako pomembna, da je iz Vatikana lani junija prišla odredba, da se na daljavo ne smejo izvajati. Ker so razmere ponekod po svetu še vedno zelo težke, je bil ta odlok po enem letu omiljen. No, nam je medtem uspelo priti skupaj in je zdaj vrhovni kapitelj že za nami.

In kako ste se tudi sicer spopadle s pandemijo, v svojih skupnostih, pri delu, v širših odnosih z ljudmi?

Vrhovna predstojnica Marijinih sester s. Kristina Rihar

Različne epidemije so bile tako kot naravne nesreče vedno sestavni del človekovega življenja na tem svetu, samo da smo v našem delu sveta, kjer živimo v blaginji, na to precej pozabili in se pogosto obnašali tako, kot da se nam kaj takega ne more več zgoditi. Pregovor pravi, da v času stiske spoznaš prijatelja; lahko bi rekli tudi, da se v kritičnih situacijah izmeri pristnost odnosov, kar se je v tem času zelo očitno pokazalo, tudi v naših skupnostih. Je že tako, da se človek v nevarnosti spontano odzove s strahom zase; samo v moči ljubezni, ki

priteka, naj to vemo ali ne, iz Božjega srca, je zmožen zadnji kos kruha deliti z drugim. Naša dobrodelnost nas pogosto ne boli, ker dajemo od tega, kar nam ostaja, in se ob tem počutimo dobre. Pri pandemiji pa ni šlo le za materialne dobrine, ampak neposredno za življenje. V tem smislu nas je vse, bogate in uboge, postavila v isto vrsto.

Omenili ste, da so na Dobrovo, kjer je kapitelj potekal, prispele sestre tudi iz drugih držav – Hrvaške, Bosne, Italije, celo iz daljnega Benina v Afriki ... Bi lahko malo opisali, kakšno je poslanstvo Marijinih sester v teh deželah, koliko provinc imate, koliko skupnosti, sester. Pa tudi, kaj delate, kakšno je vaše poslanstvo v Cerkvi, kakšna karizma ...

Vseh Marijinih sester nas je 155. Od tega jih 62 pripada Slovenski provinci, ki ima pet skupnosti v Sloveniji, dve v Italiji, dve v Ukrajini in eno na Slovaškem. V hrvaški provinci je 61 sester, ki imajo enajst skupnosti na Hrvaškem in eno v Bosni. Iz Hrvaške province so pred leti sestre odšle na misijon v Benin, ki danes šteje šest skupnosti in ima 32 sester domačink; zdaj ima status delegature. Naša ustanoviteljica m. Leopoldina Brandis, ki jo bralci Vincencijeve poti lahko že kar dobro poznajo, saj smo večkrat pisali o njej, nam je zaupala specifično poslanstvo skrbi za bolnike na njihovih domovih, kjer sestre lahko ostanejo za dalj časa in tudi ponoči. Bolniki, ostareli, odrinjeni na rob družbe so vedno ostali v središču naše pozornosti, način pomoči pa se je glede na okoliščine in možnosti spreminjal.

Pregovor pravi, da v času stiske spoznaš prijatelja; lahko bi rekli tudi, da se v kritičnih situacijah izmeri pristnost odnosov, kar se je v tem času zelo očitno pokazalo, tudi v naših skupnostih.

Pa sva spet pri novem vprašanju, ko ste omenili vašo ustanoviteljico m. Leopoldino Jožefo Brandis. Ker veste in ste prepričane, da je bila sveta, ste že dolgo želele, da bi se začel postopek za njeno proglasitev k blaženim. Bi o tem lahko povedali kaj več?

Da je bila s. Leopoldina velika žena, lahko vidi vsak, ki vsaj nekaj ve o njenem življenju in delovanju. Da je za vso aktivnostjo vel Božji Duh, ki se mu je pustila voditi, postane očitno, ko z njo vstopiš v globlji stik. Da pa bi bila njena izrednost priznana kot svetost tudi s strani Cerkve, je potreben dolg postopek zbiranja gradiva in dokazovanja, da gre pri njej za izredne kreposti. Naloga ni lahka: kot ste omenili, je bila ta želja prisotna bolj izrazito pri Marijinih sestrah, s. Leopoldina pa je bila usmiljenka; me izhajamo iz slovenskega prostora, ona pa je živela in delovala v zdajšnji Avstriji. Teritorij delovanja sester pod njenim vodstvom, ki ga je treba raziskati, je izredno obsežen in danes zajema veliko držav. Zgodovinska komisija mora preiskati, kje vse ostajajo sledi njene dejavnosti in biti pri tem pozorna na znamenja svetosti ... Podoba

redovnice s kornetom in Pravili v naročju morda v privlačnosti ne more konkurirati sodobnemu mladeniču, blaženemu Carlu Acutisu ali velikemu Janezu Pavlu II. Če pa pomislimo, kako razvrednoten je danes človek, zlasti ko v očeh tega sveta ni več koristen, potem nam ima s. Leopoldina s svojim pretanjenim čutom za dostojanstvo človeka tudi danes kaj povedati.

Dovolite, da se vrneva h kapitlju, kjer ste bili izvoljeni za vrhovno predstojnico. Kakšni občutki vas prevevajo ob nalogi, ki ste jo prevzeli?

Občutki so kot aprilsko vreme, ne moreš se zanesti nanje. V takih trenutkih je trdna samo vera. Kdor službe v Cerkvi razume in sprejema v evangelijskem duhu, kjer je jasno postavljeno, da naj bo prvi zadnji in vsem služabnik in da smo bratje (sestre) med seboj, ve, da stoji pred nečim, kar se človeški naravi upira in jo presega. Še sv. Pavel pove Galačanom, da se ni posvetoval z mesom in krvjo, ko ga je Bog milostno izbral in poklical ...

Kako gledate na posvečeno življenje v tem času hitrih sprememb, ko se zdi, da smo izgubili prvotni zagon, ko je ves svet v neki krizi, verni pa večkrat nemočni v svoji preslabotni veri ...? Katere svetle točke v resnici dajejo upanje in ne bodo nikoli ugasnile?

Svetloba vernim vseh časov priteka iz velikonočne skrivnosti. Tudi odločitev za Bogu posvečeno življenje ima svoj temelj v njej. Samo od tod moremo črpati moč za evangelijsko držo v vseh okoliščinah.

Ni poštenega življenja, ropajo, grabijo, plenijo, iz pohlepa po premoženju ponarejajo oporoke ter zastrupljajo in morijo ljudi, hudobnežev ni strah ne tožnika ne sodnika, tisti, ki vedo za zločine, se bojijo, sodniki so naprodaj ...

Vsak čas ima namreč svojo težo. Pred kratkim smo v skupnosti brale, kakšen svet je imel v 3. stoletju pred očmi sv. Ciprijana: *Ni poštenega življenja, ropajo, grabijo, plenijo, iz pohlepa po premoženju ponarejajo oporoke ter zastrupljajo in morijo ljudi, hudobnežev ni strah ne tožnika ne sodnika, tisti, ki vedo za zločine, se bojijo, sodniki so naprodaj ...* Kristjan veruje, da je Bog tako zelo ljubil prav ta svet, da je dal svojega edinorojenega Sina za nas, da bi imeli večno življenje. Zgodbo Božjega Sina poznamo in verujemo v odrešilno moč njegovega trpljenja, smrti in vstajenja. To pomeni verjeti, da nas Bog odrešuje tam, kjer mi vidimo le temo in greh in nas razmere potiskajo v obup ... Posvečeni naj bi bili v tej veri pionirji in svetla luč na poti vsem.

Hvala, sestra Kristina. Vam in vašim sosestram želimo obilo Božjega blagoslova, ko prinašate Kristusa v ta trpeči svet. Marija, ponižna Gospodova Dekla, vaša ljubeča zavetnica, naj bo še naprej z vami. ■

Svetost v Vincencijanski družini

Uredila s. Cveta Jost HKL (prevod članka iz francoščine Jurij Devetak CM)

Congregatio Missionis

V zadnjih mesecih smo mogli na spletu prebrati zanimivo študijo o svetosti v vincencijanski družini. Objavil jo je lazarist Marlio Nasayo CM iz Kolumbije, v njej pa poleg razmišljanja o svetosti navaja vse naše, od Cerkve priznane vzore svetosti. Razvrstil jih je po stoletjih, posebnem poklicu, celinah, službah in starosti. Svete, blažene in častitljive Božje služabnike in služabnice Vincencijanske družine naniza tudi po številu in imenih. Prav zanimivo! Ker pa bi bilo za našo revijo preobširno navajati dolge sezname, lahko tu preberemo skrajšano obliko članka.

Misijonska družba ali lazaristi imajo štiri svetnike, 61 blaženih in tri častitljive Božje služabnike. V Družbi hčera krščanske ljubezni so tri svetnice, vključno s sv. Elizabeto Ano Seton, in 42 blaženih. V družbah z vincencijansko duhovnostjo pa imamo štiri svetnike in 18 blaženih, eden od kandidatov je dosegel stopnjo častitljivega Božjega služabnika. Poleg teh se v Vincencijanski družini lahko zatekamo še k Božjim služabnikom in služabnicam, ki jih je 21, oz. 27. To so:

1. **Msgr. Francois Xavier Schraven CM in tovariši:**
 g. Lucien Charny CM, roj. 29. novembra 1882 v Melunu (Francija),
 g. Thomas Ceska [češka] CM, roj. 17. maja 1872 v Brdovcu, Zagreb (Hrvaška);
 g. Eugène Bertrand CM, roj. 9. avgusta 1905 v Aurillacu (Francija);
 g. Gérard Wouters CM, roj. 5. julija 1909 v Bredi (Nizozemska);
 br. Antoine Geerts CM, roj. 28. julija 1875 v Oudensboshu (Nizozemska);
 br. Vladislav Prinz CM, roj. 22. junija 1909 v Szlacheckie (Poljska).
Umrli so v Tcheng-fu na Kitajskem 9. oktobra 1937.
2. **Božji služabnik Jan Havlik CM (1927–1965), umrl kot bogoslovec, preden je naredil zaobljube.**
3. **Božji služabnik škof Buenaventura Codina CM (1785–1857), škof na Kanarskih otokih.**
4. **Božja služabnica s. Clemência Oliveira HKL (1896–1966), provinca Fortaleza (Brazilija).**
5. **Božji služabnik Santiago Masarnau Fernández (1805–1882), ustanovitelj in prvi predsednik Društva sv. Vincencija Pavelskega (Španija).**
6. **Božja služabnica s. Gabriella Borgarino HKL (1880–1949), provinca Torino (Italija).**
7. **Božja služabnica s. Anna Cantalupo, HKL (1888–1983), provinca Neapelj (Italija).**
8. **Božji služabnik Emilio Francisco Trinidad Lisson Chavez CM (1872–1961), nadškof v Limi.**
9. **Božji služabnik Giuseppe Florko CM (8. maj 1915–1945) in deset tovarišev, mučenci nacističnega terorja (Poljska).**
10. **Božja služabnica s. Cecilia Charrin HKL (1890–1973), Gvatemala.**
11. **Božja služabnica s. Barbara Stanislava Samulowska HKL (1865–1950), Gvatemala.**
12. **Božja služabnica s. Leopoldina Brandis HKL (1815–1900), Avstrija.**
13. **Božja služabnica s. Teresa Tambelli HKL (1884–1964), Torino (Italija).**
14. **Božji služabnik g. Jorge María Salvaire CM (1847–1899), Argentina.**
15. **Božja služabnica s. Marie De Mandat-Grancey HKL (13. september 1837–31. maj 1915), znana kot sodelavka pri odkrivanju hiše Device Marije v Efezu (Turčija in ZDA). ■**

Svetost v Cerkvi

»Svetniki niso junaki, ampak Božji prijatelji ...«

Kardinal Ratzinger

Kaj pomeni biti svet? Kdo je poklican, da postane svetnik? Na splošno velja, da je svetost cilj, namenjen le redkim izbrancem. Sv. Pavel pa, nasprotno, govori o velikem Božjem načrtu in zatrjuje: »On (Bog) nas je v Kristusu pred stvarjenjem sveta izbral, da bi bili sveti in brezmadežni pred njim, v ljubezni« (Ef 1,4). In govori o vseh nas ...

Svetost, polnost krščanskega življenja, ni v tem, da bi naredili velike stvari, temveč v tem, da se združimo s Kristusom, živimo njegove skrivnosti in da njegovo stališče, njegove misli in njegova dejanja naredimo za svoje.

Svetost je umerjena glede na postavo, ki jo doseže Kristus v nas, na to, v kolikšni meri s pomočjo Svetega Duha prilagodimo svoje življenje njegovemu, da bi bili podobni Jezusu, kot pravi sv. Pavel: »Tiste, ki jih je vnaprej poznal, je namreč tudi vnaprej določil, naj bodo podobni njegovemu Sinu« (Rim 8,29).

Sveti Avguštin pa vzklika: »Živo bo moje življenje, polno tebe« (Izpovedi 10, 28). Drugi vatikanski cerkveni zbor v *Konstituciji o Cerkvi* jasno govori o splošnem pozivu k svetosti in zatrjuje, da iz tega ni nihče izključen. »V različnih načinih življenja in ob različnih nalogah

uresničujejo eno samo svetost vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu in kateri v poslušnosti nebeškemu Očetu v duhu in resnici molijo Boga Očeta, hodijo za Kristusom, ubogim, ponižnim in obloženim s križem, da bi si zaslužili

Sv. Vincencij zapiše o tem zelo jasno misel: »Kako enostavno je biti svet! Svetost je v tem, da v vsem uresničujemo Božjo voljo.«

deležnost pri njegovem poveličanju« (Lumen gentium, 41; Benedikt XVI. Splošna avdiencia v sredo, Trg sv. Petra, 13. aprila 2011).

Sv. Vincencij zapiše o tem zelo jasno misel: »Kako enostavno je biti svet! Svetost je v tem, da v vsem uresničujemo Božjo voljo.« To je resničnost, kakršno so mnogi naši bratje in sestre živeli v štirih stoletjih naše družine. Le malo jih je in zagotovo zelo malo tistih, ki so dosegli čast oltarja in so danes priznani za svetnike.

Razglasitev za svetnike nič ne dodaja njihovi svetosti in nič ne jemlje. Svetniki so koristni nam, ki potrebujemo vzore; to so ljudje, ki so pred nami potovali

po prašnih cestah naših dežel in so se posvetili temu, da Jezusovo sporočilo prinašajo najrevnejšim, v zoprnih in težkih okoliščinah, kjer drugi niso imeli za to niti moči niti poguma.

Bog je blagoslovil našo Vincencijansko družino s številnimi svetniki in blaženimi, ki so živeli evangelijske vrednote in hodili po stopinjah sv. Vincencija Pavelskega.

So moški in ženske, kot smo mi in so se kakor mi borili proti grehu ter ostali zvesti Gospodu do konca svojega življenja.

Prejšnji postulator, g. Shijo Kanji-rathamkunnel CM, je dejal: »Potrebujemo svetnike, ki so dali zgled s svojo svetniško potjo s posebnim pričevanjem za Kristusa in evangelij. Kot vzornike naj bi posnemali naše lastne svetnike, ki so živeli vincencijansko karizmo v junaškem spolnjevanju kreposti ali ki so pretrpeli mučeništvo. Bog je blagoslovil našo Vincencijansko družino s številnimi svetniki in blaženimi, ki so živeli evangelijske vrednote in hodili po stopinjah sv. Vincencija Pavelskega.«

Naš sedANJI generalni postulator, g. Giuseppe Guerra CM pravi, »Ko govorimo o beatifikacijskih postopkih in o svetnikih naše Družbe, pa tudi o hčerah krščanske ljubezni, se spomnimo vodilnega motiva: Vincencijevi so se vedno izogibali temu, da bi spodbujali ali sprožili postopke za dosego kanonizacije svojih članov; to je bilo svojevrstno

pojmovanje ponižnosti, ki je pristalo zgolj na eno izjemo za ustanovitelja Vincencija Pavelskega, razglašena za blaženega leta 1729 in za svetnika leta 1737.

Osemnajsti občni zbor Misijonske družbe leta 1835 je predstavil možen začetek za beatifikacijski postopek za g. Frančiška Folchija iz Rimske province, vendar je bil »soglasno zavržen, ... *quia humilitati instituti nostrae moins consentanea videtur* ...« (ker se ne zdi primerno za ponižnost).

Kljub tej miselnosti so se leta 1842 začeli postopki za izjemne osebnosti Perboyra in Cleta, zahvaljujoč posredovanju številnih prelatov, vključno s samim papežem Gregorjem XVI., ki je leta 1843 podpisal odlok za sočasni začetek teh postopkov.

Morali smo prispeti do časa g. Antona Fiata ob koncu 19. stoletja, da bi se soočili z novimi liki svetosti v naši družini. G. Verdier je v okrožnici z dne 1. januarja 1931 zatrdil: »Sčasoma se stališča spreminjajo. Danes, čeprav upoštevamo ponižnost kot eno od kreposti, ki so najbolj potrebne v naši Družbi, ne mislimo, da je ne upoštevamo, ko nadaljujemo s temi postopki pred sodiščem v Rimu.«

Zaradi takega načina razmišljanja so bile velike in izjemne svetniške podobe pozabljene. Nismo jih pokazali niti poznali in jih nismo predstavili Cerkvi kot vzore, vredne posnemanja. Danes, ko preučujemo zgodovino, je že prepozno, da bi začeli s temi procesi, ker nimamo virov, da bi jih preučevali in da bi lahko

Mučenci med preganjanjem v Španiji

izvajali povezane postopke. Zanimivo bi bilo videti na oltarjih prvega mučenca Mateja Leeja ali g. Janeza Le Vacherja, med sestrami pa Marjeto Naseau ali Maturino Guerin!

Naša družina ima obsežno galerijo sadov svetosti, ne samo tistih, ki imajo svetniški sij, ampak tudi drugih, ki so zapustili sled svetosti, pa niso nikoli dosegli časti oltarja. Če stvari gledamo objektivno, lahko rečemo, da izhajamo iz družine svetnikov, ki so vstopili, delovali in umrli v skupnosti ter služili Gospodu v osebi ubogih.

Mojo pozornost je pritegnilo dejstvo, da se naš sedanji generalni superior g. Tomaž Mavrič CM v svojih pismih in govorih vedno izrecno sklicuje na »Devico čudodelne svetinje, na svetega Vincencija Pavelskega ter na vse druge svetnike in blažene Vincencijanske družine«. Pri sklepni maši mednarodnega simpozija Vincencijanske družine v Rimu pri Sv. Pavlu zunaj obzidja (15. oktobra 2017) je v svoji homiliji dejal: »Med potmi, ki vodijo do tega, da bi videli Jezusov

obraz jasno pred svojimi očmi; da bi rasli v ljubezni in verodostojnosti; da bi bili prepričljivo predani vincencijanski karizmi – je za nas najpomembnejša tale: »Obnoviti, poglobiti in oživiti svojo bližino do svetnikov in blaženih iz Vincencijanske družine z razširjanjem, čaščenjem, zaupanjem in priporočanjem njihovemu posredovanju na krajevni, narodni in mednarodni ravni.«

Naj nas to »svetlo« poročilo o delu Božje milosti v članih naše Vincencijanske družine spodbuja, da se zanje Bogu z vsem srcem zahvaljujemo in se jim z zaupanjem priporočamo.

Celotni članek je mogoče najti na <https://cmglobal.org/fr/2020/10/31/la-santidad-en-la-familia-vicentina/>, v prevodu pa na www.usmiljenke.si. ■

Pričevanje o izrednem ozdravljenju na priprošnje škofa Gnidovca

SVETOST JE NAJLEPŠA PODOBA CERKVE

(Apostolska spodbuda Veselite in radujte se)

P. Luigi Cannato CM s sobratoma

Apostolska spodbuda papeža Frančiška Veselite in radujte se (CD 156) je napisana o temi svetosti. V njej najdemo besede: »Svetniki, ki so že dosegli Božjo bližino, ohranjajo z nami vezi ljubezni in občestva. Ne smem torej prenašati sam tega, česar v resnici ne zmorem sam nositi. Opора Božjih svetnikov me varuje, podpira in me nosi« (tč. 4). Papež Frančišek nadaljuje: »Svetost torej ni v tem, da bi obračali oči v umišljeno osebo« (tč. 96). Nasprotno, Bogu je všeč, če ga prosimo in če se k njemu obračamo z molitvijo, kajti tako mu predstavljamo realnost svojega življenja.

Prav te besede smo lahko živo občutili člani Misijonske družbe v skupnosti v majhni albanski vasici Grudë e Re. Dogodek je povezan z molitvijo na priprošnje Božjega služabnika Janeza Frančiška Gnidovca. O tem želimo podati manjše pričevanje.

Bil je nedeljski večer, 16. junija 2019, ko smo obhajali slovesni praznik Svete Trojice. Na ta dan je v naši župniji Marije Vnebovzete v Grudë e Re v skadrski nadškofiji potekala slovesnost svete birmе. Zakrament je prejelo 80 birmancev.

Ob koncu lepega, slovesnega dne smo kljub utrujenosti občutili veliko zadovoljstvo. Pozno zvečer, okoli 20.30, pa se je v tem prazničnem razpoloženju nekaj močno

spremenilo. Skupnost je bila ravno pri pogovoru po večerji, ko je sobrat p. Gjergj sprejel telefonski klic. Na drugi strani je bil Camë Leka, učitelj iz vasi Vinoteka, ki skupaj s svojo družino zvesto sodeluje v življenju župnije. Po nekaj minutah nam je p. Gjergj žalostno sporočil, da je bila hčerkica tega mladega očeta prejšnji dan, v soboto, 15. junija, sprejeta na porodniški oddelek bolnišnice v Skadru. To se je zgodilo sedmi dan po njenem rojstvu, Eva je bila namreč rojena 8. junija 2019. Vzrok so bili resni zdravstveni zapleti pri novorojenki in stanje se je slabšalo ...

Otročiček je bil nato iz porodnišnice premeščen v sobo za oživljanje na pediatriji. Zdravniki so po prvih trenutkih nejasnosti med sabo primerjali različne izvide preiskav. Prepričani so bili, da je vzrok visoke vročine neko močno notranje vnetje, ki mu rahli imunski sistem deklice ni bil kos. Stanje je za starše in zdravnike postalo zelo zaskrbljujoče.

Otrokov oče je prosil, da bi p. Gjergj prišel in Evi podelil zakrament svetega krsta. Bal se je namreč, da ne bo preživela noči. Ne da bi izgubljali trenutek časa, smo s p. Gjergjem in p. Ferdinandom odšli v bolnišnico. Tam smo že našli starše in babico.

Preden smo krenili od doma, sem pomislil, da bi bilo dobro vzeti s seboj zgibanko

Vincencijeva spodbuda

Apostoli so v pogovorih z našim Gospodom povedali svoje težave in on jim je odgovarjal. Govoril je o napredovanju Cerkve in o sredstvih, ki jih Bog uporablja za njen razcvet.
(Sv. Vincencij)

z življenjepisom častitljivega Božjega služabnika Janeza Frančiška Gnidovca. Vzel sem tudi Gnidovčevo podobico z molitvijo za njegovo beatifikacijo. Ko smo prišli tja, je bila deklica premeščena iz reanimacije nazaj v porodnišnico. Tam je prejela sveti krst v naročju svoje matere. Ob koncu kratkega obreda sem spodbudil starše in sobrata, da skupaj zmolijo molitev s podobice. Dodali so še trikrat Slava Očetu, prosil pa sem jih tudi, naj imajo zaupanje v Božjo previdnost. Preden so deklico odpeljali nazaj na reanimacijo, so očetu Camēju svetovali, naj položi podobico škofa Gnidovca pod vzmetnico, kjer je ležala Eva, in naj goreče moli k njemu.

Naslednji dan popoldne je p. Gjergj prejel nov klic mladega očeta. Tokrat je izvedel dobro novico, da se stanje dojenčice izboljšuje, da je celo začela po malem piti, kar je doslej zavračala.

Zdravniki so menili, da naj deklica še nekaj dni ostane v porodnišnici, da bi lahko bdeli nad njenim stanjem. Naslednji petek, 21. junija, pa je bila Eva že doma. Vse do danes je zdrava.

Dobremu Bogu in posredovanju Božjega služabnika Janeza Frančiška Gnidovca smo hvaležni, da je bila naša molitev uslišana.

Dekličin oče je tudi sam napisal nekaj vrstic v zahvalo:

»Zahvaljujem se Gospodu za posredovanje Božjega služabnika škofa J. F. Gnidovca, ki ga prej nisem poznal. Po svetem krstu in po molitvi k njemu se je zgodil čudež: moji hčerki se je začelo stanje izboljševati. Bil sem zelo v skrbeh zaradi Eve in storil sem eno samo stvar: prosil sem Gospoda, naj reši mojega otroka po priprošnji J. F. Gnidovca. Zahvaljujem se Gospodu, da je storil to čudovito delo in mi vrnil zdravo hčerko.« Camë Leka.

MOLITEV ZA BEATIFIKACIJO

Gospod Bog,
tvoj služabnik Janez Frančišek Gnidovec
se je iz ljubezni do tebe
nesebično ves žrtvoval za uboge.

Povelčaj ga s čudeži,
da mu bo Cerkev dodelila čast oltarja
in nam bo močnejše zasvetil njegov zgled.

Po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

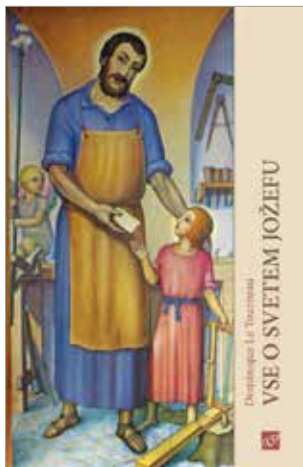
**Častitljivi Božji služabnik
Janez Frančišek Gnidovec –
prosi za nas!**

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

Vabilo k naročilu knjige
Vse o svetem Jožefu
pri Celjski Mohorjevi družbi

Podatki o knjigi

- Naslov: Vse o svetem Jožefu
- Avtor: Dominique Le Tourneau
- Predgovor: dr. Ferdinand Šerbelj
- Prevedla: Vesna Velkovrh Bukilica
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 240
- ISBN: 978-961-278-543-7
- Cena: 23 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Molk svetega Jožefa še danes glasno odmeva

Jožef je ponižno sprejel svojo vlogo v odrešenjski zgodbi. Njegova svetost je v zgodovini učlovečenja brez primere. V njem danes družinski očetje najdejo poosebljenje očetovske čuječnosti in skrbnosti; zakonci popoln zgled zakonske ljubezni, sloge in zvestobe; deviški v njem vidijo vzor in zaščitnika devištva, obteženi potomca kraljevskega rodu, ki je vse življenje živel od dela svojih rok. Zvesta svojemu naslovu knjiga prikaže Jožefa v poglobljenih teoloških razpravah in ljudskih češčenjih, v stoletnem odmevu modrecev in odsevu današnje vsakdanjosti, v blišču največjih svetovnih bazilik in v oltarjih manj znanih slovenskih cerkva.

Knjiga je jedrnat in zgoščen povzetek najpomembnejših teoloških pogledov, ki so skozi stoletja utemeljili lik Jezusovega krušnega očeta oziroma njegovega zemeljskega skrbnika. Tako se z Jožefom in njegovo večplastnostjo seznanimo v besedilih Stare in Nove zaveze ter v apokrifnih spisih. Ne enem mestu so zbrani podatki o razvoju češčenja svetega Jožefa v obdobjih različnih papežev vse od rimskih časov do papeža Frančiška. Jožefova svetost je predstavljena v luči teoloških razlag in zgledov, iz katerih še danes črpajo najrazličnejši stanovi. Prikazanja in čudeži svetega Jožefa pojasnjujejo veliko priljubljenost svetega očaka in raznolikost priprošenj, s katerimi se mu ljudje priporočajo. Temu sledi tudi pregled molitev in pobožnosti k temu izjemnemu svetniku. S posebnim poudarkom na našem prostoru je izvirnik obogatila in priredila prevajalka Vesna Velkovrh Bukilica. Dragocen dodatek za slovenskega bralca je tudi predgovor umetnostnega zgodovinarja dr. Ferdinanda Šerbelja.

Knjigo lahko naročite v knjigarni
Celjska Mohorjeva družba

- Nazorjeva ulica 1, Ljubljana, T 01 244 36 50
- Prešernova ulica 23, Celje, T 03 490 14 20

www.mohorjeva.org

Voščilo za praznik sv. Vincencija Pavelskega

**Graditi dvosmerne mostove med afektivnimi
ter efektivnimi dejanji krščanske ljubezni**

Most med skrivnostjo Kristusovega učlovečenja ter svetom

Odkrivati skrivnost Kristusovega učlovečenja v svetu ter svet v skrivnosti učlovečenja

Most med skrivnostjo Sv. Trojice ter svetom

Odkrivati skrivnost Sv. Trojice v svetu in svet v Sv. Trojici

Most med skrivnostjo evharistije ter svetom

Odkrivati skrivnost evharistije v svetu ter svet v Evharistiji

Most med skrivnostnim Marijinim poslanstvom ter svetom

Odkrivati skrivnost Marijinega poslanstva v svetu ter svet v Marijinem poslanstvu

Most med skrivnostjo Božje previdnosti ter svetom

Odkrivati skrivnost Božje previdnosti v svetu ter svet v Božji previdnosti

*Na praznik sv. Vincencija želim nam vsem, da bi prehod iz afektivne do efektivne
krščanske ljubezni, in obratno, postajal vedno bolj dinamičen in enoten izraz tega, kar
naša vincencijanska duhovnost in karizma predstavljata v svojem bistvu.*

Blagoslovljeno obhajanje praznika!

Tomaž Mavrič CM